

126 44/97

SCI-FI

Kč 19,90

Perry Rhodan

STÍNY ÚTOČÍ

9 788072 109593

OD LEDNA 1998 NAVÍC PERRY RHODAN-THOREGON

CLARK DARLTON

Stíny útočí

Knihovnička Perry Rhodan 126 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

„Zaměření, sektor K1-8-DX, pane. Vzdálenost dvě celé tři desetiny světelné vteřiny. Vaše instrukce?“

Plukovník Kermak, velitel bojového křižníku sluneční třídy ALDERAMIN, ani neotočil hlavu. Pálícíma očima zíral na obrovskou centrální obrazovku, na které viděl výřez vesmírného prostoru. Rychle zapnul zvětšení. Zaměřený objekt se objevil.

„Rychlost dále snižovat. Přejděte blíž!“ řekl a nespouštěl přitom monitor z očí. „Výsadek pohotovost! Obsadit palubní děla!“

První důstojník zasalutoval a opustil velín, aby předal instrukce a pohlídal jejich provedení.

Plukovník Kerman na obrazovce viděl tři lodě. Očividně neřízeny padaly prostorem a zcela jistě neměly aktivní posádku. Byly to jednotky arkonského Impéria, které v pravém slova smyslu přestalo existovat od chvíle, kdy byl zničen počítačový Regent. Pozemšťanům se podařilo zajistit asi devadesát procent ze sta tisíc bezvládných robotských křižníku Arkonu, ovšem nekonečné dálavy vesmíru jich ještě dalších deset tisíc skrývaly. Byly to těžce vyzbrojené lodě. Kdyby se dostaly do rukou potenciálnímu nepříteli, mohly by představovat nepodcenitelnou hrozbu.

Plukovník Kermak byl jedním z mužů, kteří měli něčemu takovému zabránit. Jeho úkolem bylo vyhledávat bezvládné robotské lodě a posílat na jejich paluby členy své posádky. Nebyl to nijak jednoduchý úkol, protože robotské křižníky byly naprogramovány na impulzy centrálního počítače Arkonu, který však již neexistoval. Během zlomku vteřiny ztratily tyto lodě velení a bezradně pluly vesmírem. A ve vesmíru existovalo velmi mnoho civilizací, kterým by se nějaké ty křižníky hodily k posílení moci.

Perry Rhodan však tomu hodlal zabránit.

Plukovník Kermak sledoval trojici křižníku. Jeden byl superobří gigantickou koulí o průměru jednoho tisíce pěti set metrů. Zbývající dva měly v průměru jenom 500 metrů, takže to byly jenom lehké křižníky. Letěly ještě pořád v původní trojúhelníkovité formaci.

Do velínu vstoupil první důstojník.

„Lod' je připravena k boji, pane. "

Kermak se otočil.

„Pravděpodobně to nebude nutné, jako ostatně dosud vždycky, " řekl a uklidňujícím způsobem se usmál. „Nejdřív převezmeme bojový křižník. Kdo povede výsadek?"

„Poručík Vitali, pane. Je to jeho třetí akce. "

„Pak také bude vědět, co má dělat. Jakmile budou všechny tři křižníky připraveny k odletu, ať se mi hlásí. "

„Jistě, pane, " odpověděl první důstojník a zmizel. Plukovník se pak znovu zahleděl na monitory, aby sledoval následující události.

Ale ještě než se otevřely výstupy ALDERAMINU, aby propustily poručíka Vitaliho a jeho muže, stalo se cosi nečekaného.

Ohlásily se zaměřovači přístroje.

Ve vzdálenosti pěti světelných vteřin materializovalo nejméně dvacet větších i menších lodí. Blížily se a rozestupovaly se do rojnice, aby obklíčily ALDERAMIN a trojici robotských lodí.

„Energetický štít!" vykřikl plukovník Kermak. „A vyčkávat!"

Díval se na monitor. Cizí lodě měly tvar doutníku. Skokani! No samozřejmě, kdo jiný? Skokani nesměli chybět nikde, kde mohlo dojít k nepříjemnostem. Tihle galaktičtí obchodníci byli mazaní a kromě toho nebylo pochyb, že se na robotských lodích Arkonu dobře vyznají.

Přiletěli, aby ukradli dědictví Arkonu.

„Vysílání, pane!" hlásil spojař interkomem. „Naléhavé varování!"

Kermakem to trochu trhlo, ale navenek naprosto klidně odvětil: „Čtěte!"

Výzva Skokanů byla krátká a srozumitelná: „Zmizte, Pozemšťané! Ty tři lodě patří nám, my jsme je viděli dřív. Dáváme vám deset minut vašeho času. "

Kermak zamyšleně sledoval obrazovku. Skokani je už obklíčili. Plukovník věděl, že mu Skokani neublíží, protože se toho neodváží, ale na druhou stranu je zase nedokázal odehnat. Za těchto okolností nemělo smysl vyzývat poručíka Vitaliho, aby vstoupil na arkonidské lodě. To by své důstojníky obětoval. Dostal se tedy do patové situace.

Mohl odeslat hypersignály a požádat jednotky pozemské flotily o pomoc, ale než by dorazily, lhůta deseti minut by uplynula, pomyslel si hořce. Skokani by pravděpodobně zahájili palbu proti ALDERAMINU, aby se pokusili prolomit jeho ochranný štít. Takové riziko by mohlo být smrtelně nebezpečné.

ALDERAMIN by stejně nedokázal eliminovat více než dvacet protivníků. Kromě toho plukovník nehodlal vypálit salvu jako první. Skokani měli nyní bezesporu navrch.

„Už jenom osm minut, " podotkl první důstojník, když se vrátil do velínu. „Zatraceně málo času... "

„Dost dlouho na to, abychom dospěli k nějakému rozhodnutí, " odpověděl plukovník, přestože měl problémy se ovládnout. „Skokani nesmějí robotské lodě získat. V žádném případě ne. Ale také máme rozkaz nebojovat proti jiným národům Galaxie. Pokud by zaútočili, budeme se bránit. Zatím je ještě klid. "

Znovu se zahleděl na monitor. Přestože se značnou rychlostí řítily vesmírem, robotské lodě jako by stály. Stejně tak lodě Skokanů. Nyní bylo snadné nastavit zaměřování paprskových děl na cíl. A kromě toho už uplynuly první tři minuty lhůty.

„Ty tři arkonské lodě jsou bez ochranného štítu, " zamumlal Kermak. „Bylo by možné je zničit jedinou salvou. "

„Ale, pane... !"

„Zničit, povídám. Nebo snad máte lepší řešení, aby nepadly Skokanům do rukou? No vidíte... Pro Zemi to tak bude lepší. Když je nemůžeme mít my, pak oni také ne!"

První důstojník se upřeně zahleděl na svého velitele.

„Kdybychom měli na palubě teleportera, věděl bych jak na to. "

„Já také, " odsekl mu velitel. Podíval se na hodinky. „Máme ještě tři minuty. Pospěšte si. Mezitím se pokusím promluvit se Skokany. "

To nebyl žádný problém. Skokani mluvili interkosmem stejně dobře jako Pozemšťané. Netrvalo ani třicet vteřin a spojař měl kontakt. Na obrazovce před plukovníkem se objevil vousatý patriarcha skokanského rodu.

„Co chceš, Pozemšťane? Máš ještě dvě minuty času. "

Kermak se ovládl a pokud možno co nejklidněji odpověděl: „Ty tři arkonské lodě patří nám. Máme k tomu svolení Gonožala VIII.... "

„Svolení!" zachechtal se Skokan. „Kdo je ten váš Gonozal? Nebo snad mluvíš o pseudoimperátorovi, kterého sesadil počítač? Pokud ano, pak ty lodě nepatří ani tobě ani nám. Jsou bez pána a kdo je najde první, smí si je nechat. My jsme je našli jako první, takže?"

Kermak věděl, že mu zůstala jenom minuta času.

„Gonozal-Atlan byl skutečným a právoplatným vládcem Arkonu. Perry Rhodan je jeho pravým dědicem. Takže ty lodě patří jemu. Když si je vezmete, bude to loupež. Přece si to se Zemí nechcete rozházet, nebo ano?"

„Rozházet?" znovu se zachechtal Skokan. „Čím je Země bez ochrany Arkonu? A Impérium — to už neexistuje. "

Však ty se budeš divit, gaunere, pomyslel si plukovník Kermak a jedním pohledem se přesvědčil, že mu zůstává jenom čtyřicet vteřin. První důstojník se právě vracel do velínu a kývl. To znamenalo, že bude stačit, aby plukovník zmáčkl červené tlačítko, a trojice arkonských lodí se dostane pod soustředěnou palbu. Během několika vteřin by bylo po nich.

„Takže vy riskujete krádež a tím pádem konflikt se Zemí?"

„Jo, " přikývl Skokan. „A co?"

Ještě deset vteřin.

„Dobrá, " řekl plukovník Karmak a pohrdavě se usmál. „Možná, že jsme se mohli dohodnout, ale protože jsi chamtivý, nedostaneš nic. Jasně?"

„Ne, ani slovo, " odpověděl Skokan a pohládl si nazrzlý vous.

„Pozemšťané rádi mluví v hádankách. Mimochodem - tvoje lhůta uplynula. Zmiz, nebo zahájím palbu. "

„Udělám to pro tebe, " zamračeně odpověděl Kermak a stiskl červené tlačítko. „Necháme vám ten šrot. "

Ze tří různých děl na povrchu ALDERAMINU vyšlehly paprsky a zasáhly cíl. Snadno se zakously do povrchu robotských lodí a pronikly hluboko do jejich nitra. Až k arkonidským reaktorům. Následná atomární reakce všechny tři jednotky roztrhala.

Ve stejný okamžik pohnul plukovník řídicí pákou a neskutečně zrychlil. ALDERAMIN mířil ve směru ke vzdálené mlhovině. Brzy dosáhl rychlosti světla a zmizel v poloprostoru.

Devatenáct lodí Skokanů zůstalo třet na místě. Snažily se

zachránit jednu svou malou loď, která se dostala příliš blízko k atomární explozi. Loď Pozemšťanů nepronásledovali, protože věděli, že je nesmysl snažit se dohnat křižník s lineárním pohonem.

ALDERAMIN se vracel k Zemi, aby podal hlášení Administrátorovi.

Tím byla zahájena nová etapa pátrání po pohřešovaných robotských křižnících Arkonu.

* * *

CÉSAR byl superobří lodí imperiální třídy, byl vybavený lineárním pohonem a také se nacházel na lovu zmizelých robotských křižníků Arkonu.

Od návratu ALDERAMINU uplynuly čtyři dny. Taktika se změnila. Na konferenci, svolané Perrym Rhodanem, bylo rozhodnuto rozdělit příslušníky jednotky mutantů na různé lodě a tím mít větší šanci v boji proti lovcům z řad Skokanů, Arasů nebo Ekhonidanů. Kromě toho bylo dohodnuto, že je lepší arkonidské křižníky raději ničit než je nechat případným nepřátelům. Především Skokani během posledních dní prokázali, že se nehodlají podřídit.

I plukovník Sukril, velitel CÉSARA, byl na této poradě. Plukovník se tak trochu podobal podsaditému Reginaldu Bullovi, a to nejen zevnějškem, ale i charakterem. Proto ani nebylo divu, že jeho lodi byl přidělen myšob Gucky, ale ten se to dozvěděl zprostředkovaně, protože se v tu dobu rekreoval u jezera Gošun.

V hlavním vstupu CÉSARA na Guckyho čekal mladý tmavovlasý poručík Germa.

„Vítejte na palubě, pane. ”

„Díky, ” usmál se Gucky. „Takže jsem byl přidělen k vám?”

„Správně, poručíku Gucku. ”

Myšob mu podal packu a pobaveně se zakřenil.

„Smíš mi tykat a neříkej mi poručíku. Jsme přece kolegové. ”

„Hm..., ech..., ano, pane, Gucku. ”

„Gucky!”

„Jakže?”

„Všichni mi říkají Gucky!” řekl myšob a rozhlédl se. „Kde je

velitel? Slyšel jsem, že je to plukovník Sukril. "

„Ve velínu. Startujeme za pět minut. "

„No tak to jsem ještě zvládl přijít včas, " zašklebil se myšob.
„Takže hurá a hezky zvesela na lov!"

„Hm, " zabručel Germa. „Nejsem si jist, že to bude zábava.
Skokani nám dávají pěkně zabrat. "

„Pchá, " mávl Gucky packou, když se za ním zavíral těžký vstup lodi. „Zatím jsme si s nima vždycky poradili. Holt musíme být rychlejší a chytřejší než oni. "

Poručík Germa se pousmál. Guckyho odpověď se mu líbila.

„Pojď, ukážu ti svou kajutu. Je hned vedle moje. "

Myšob ťapal vedle něj, přestože by mnohem raději teleportoval, ale v myšlenkách mladého důstojníka narazil na důležité věci. Zprvė zjistil, že se Germovi líbí. Cítil k němu sympatie. A zadruhé Germa myslel na zamýšlené mezipřistání na Marsu.

Mars? Co hodlal CÉSAR pohledávat na Marsu?

Germa to nevěděl, jak Gucky zjistil. Pokud někdo znal účel mezipřistání, pak nanejdvůř velitel, takže se musel zeptat jeho.

Kajuta odpovídala všem Guckyho požadavkům na pohodlí a našel tam dokonce i lednici s mrkví. Na pohodlném lůžku by se vyspal i dospělý muž.

„Pěkný, moc pěkný, " uznale zapištl Gucky a poplácal Germu po rameni. „To jste si pospíšili. Takže ty bydlíš nalevo? A kdo má kajutu napravo?"

Germa pokrčil rameny.

„To netuším, myslím, že je prázdná. "

„No dobře, " odpověděl Gucky a odložil vak. „Každopádně jsem byl dost velkéj pesimista, protože jsem si s sebou vzal vlastní sklizeň zeleniny, a jak koukám, táhl jsem ji zbytečně. "

V tu chvíli křižník odstartoval a zvolna zrychloval.

„Budeš se muset hlásit u velitele, " trochu starostlivě poznamenal Germa. „Plukovník Sukril má rád formality. Vůbec je zázrak, že odstartoval, aniž by počkal na hlášení, že jsi na palubě. "

Gucky se zatvářil nešťastně.

„Nesnáším formality, Germo. S takovejma lidma se věčně hádám. A jakej je jinak?"

„Dobrý důstojník, divoch, snadno se rozčílí, ale jinak v pořádku a spravedlivý. Myslím, že bude nejlepší, když..., ehm... ”

„Když — co?” naslouchal Gucky.

„Myslím, že bys mu neměl hned tykat. Mohl by vypěnit. ”

Gucky se zakřenil a ukázal svůj pověstný hlodák - bezpečné znamení, že se baví.

„Znáš ho líp než já, dobře. Proč se zbytečně hádat? Ovšem nedej bože, aby Sukril tykal mně! To by si moh něco zažít! Dobře, takže půjdeme - nebo ty ne?”

„Mám si to nechat ujít? Táhle naproti je výtah. ”

„Dobrá, jdeme po svejch. Po jídle je dobrý se projít. A taky nechci velitele vyděsit. ”

* * *

Přede dveřmi do velínu se Germa zastavil.

„Vždycky si tady připadám, jako bych vcházel k samotnému pánubohu, ” hlesl.

Gucky se zachichotal.

„Přeháníš, čahoune. Já ještě nikdy neměl strach z velitele. Kdyby mě zlobil, bude se vznášet pod stropem. Pak si pro něj můžou vylézt po žebříku. ”

„Ty jsi přece telekinet, ” pokýval hlavou Germa a ukázal na dveře. „Tak jdi napřed. ”

Gucky vstoupil.

V širokém křesle před hlavním ovládacím panelem seděl středně velký, ramenatý, svalnatý muž a soustředěně sledoval monitory. Zatím si nevšiml, že by někdo přišel. Dva další důstojníci se otočili a spatřili Guckyho s Germou.

„Pane - ten mutant. ”

Plukovník Sukril se ani neohlédl.

„Gucky? Jakmile se tu objeví, ať za mnou přijde a podá mi řádné hlášení. ” Pak se znovu zahleděl na monitory, přestože musel vědět, že myšob stojí přímo za ním.

Gucky chvíli hleděl veliteli do zad a zvažoval, jestli ho má zvednout z křesla a přilepit ke stropu nebo ne, pak si všiml

prosebného výrazu ve tváři poručíka Germa a rozhodl se, že nebude dělat problémy.

„Poručík Guck hlásí příchod, pane, " vymáčkl ze sebe a postavil se jako by do pozoru.

Muž v pilotním křesle sepnul ruce, pak se pomalu otočil. A zůstal sedět. Jenom křeslo se otočilo. Trochu se i usmál.

„Aha, takže tohle je ten Gucky, neobávanější ze všech myšobů! Hm, proč se mi hlásíte až nyní, poručíku Gucku?"

„Copak už je pozdě?"

Plukovník Sukril se nehnul. Gucky si mezitím četl v jeho myšlenkách a nacházel v nich zajímavé věci.

„Poručíku Gucku!" ostře odpověděl Sukril. „Na palubě své lodi nestrpím žádné výjimky. Jste členem mé posádky, se všemi právy a povinnostmi. Vypráví se o vás ledasco, ale to pořád ještě neznamená, že byste měl mít zvláštní privilegia. Tady každý plní své povinnosti, takže i vy. Jasně?"

„Ne, " odpověděl Gucky a cudně sklopil zrak. „Některý lidi tvrdí, že nejsem zrovna dvakrát chytřej a chápavej... "

„Vojenská disciplína nemá co dělat s inteligencí!" zařval plukovník, ale hned se zase krotit. „Každý, kdo přijde na palubu, se musí okamžitě hlásit veliteli lodi. Jasně?"

„Dyť jsem to udělal, pane, " chabě se bránil Gucky. Tahle diskuse ho začínala bavit. „Poručík Germa mě sem hned přivedl. "

„Ano? A jak mi vysvětlíte, že jste přišel až teď? Podívejte se na monitor! Právě mjíme Měsíc!"

„Hezký, " pokýval hlavou Gucky. „Trochu mi to připomíná Periklése. "

„Peri - cože?" zalapal po dechu Sukril.

„Vy neznáte Periklése? Škoda, to jste o něco přišel. Druhej měsíc planety Clara V, rudý slunce nalevo od souhvězdí Raka. Víte, kde je souhvězdí Raka, že jo?"

Tvář plukovníka Sukrila se zbarvila. Na rozdíl od Guckyho neměla načervenalý, ale namodralý nádech.

„Snad si ze mě nechcete střílet?!"

„Ne, pane, to tedy ne!" bránil se Gucky. „Ale abych byl upřímněj, nemohl jsem se vám dřív ozvat. "

„Ano? A proč ne?"

„Protože jsem přišel na palubu když jste startoval. "

Sukril se na myšoba zahleděl pozorněji.

„Nemáte zapnutý horní knoflík uniformy, poručíku!"

Myšob chápavě přítakal.

„Není mi zima. Vám jo?"

Plukovník Sukril zalapal po dechu a pomyslel si cosi o žlučníku. Jen klid, říkal si. Hlavně se nerozčilovat...

„Musíte se řídit služebními předpisy, poručíku!" řekl přísně. „Ve své kajutě si můžete dělat, co budete chtít, " zhluboka se nadechl.

„Znáte náš úkol a tím pádem i váš?"

„Chytat roboty, pane. "

„Taky se to tak dá říct, " odpověděl Sukril už o něco vlídněji.

„Ukázal vám poručík Germa vaši kajutu? Nějaké námitky?"

„Žádné, pane. Jenom jedna otázka: co budeme dělat na Marsu?"

Sukril se zeširoka zašklebil.

„Aha, provedl jste telepatickou sondáž? Proč byste se jinak ptal, že? Dobrá, povím vám to. Je to Rhodanova instrukce. Máme vyzvednout slečnu Iltu. Má letět s námi a vaším úkolem bude ji případně vyškolit. "

Gucky zalapal po dechu.

„Iltu? Toho kojence?"

Sukril zavrtěl hlavou.

„Co máte proti Iltě? Je to hezké, velmi schopné myšobí děvče, umí telekineticky pracovat a je to telepatka. Ano, co se týče teleportace, ta jí ještě moc nejde, ale tu taky ještě zvládne... "

„Je moc mladá!" trval na svém Gucky.

„Je jí sto let, jak nám svěřila, " vysvětloval věčně kapitán. „Protože je podle vás příliš mladá, zajímalo by mě, kolika let se pak myšobové dožívají, poručíku Gucku?"

To byla otázka, jejíž odpovědi se kapitánovi nedostalo, stejně jako předtím Rhodanovi nebo Bullymu.

„Iltu!" odporoval Gucky, ale v očích se mu zračila radost z nastávajícího setkání s přítelkyní, která patřila k sedmadvaceti myšobům, jež před časem zachránil na planetě Tramp a přenesl je na Zemi. Všichni byli přemístěni na Mars. „Ví o tom vůbec?"

„Byla informována a souhlasí. "

„Statečná holka, " uznale přikývl Gucky, aby hned nato dodal: „Ovšem škoda, že neumí teleportovat. Nehodí se do akce. Telekinezi taky pořádně neumí. Jenom si pořád hraje. Musí to bejt?"

Plukovník Sukril pokrčil rameny.

„Ne, nemusí. Pokud jste striktně proti, nevezmeme ji. To je Rhodanův rozkaz. " Pak se otočil k navigátorovi a přikázal: „Vypracujte nový kurz. Zrychlujeme a Mars vynecháme... "

„Hele!" zapištěl Gucky a obrátil se na navigátora. „Jestli nepřistaneš na Marsu, tak uvidíš!" Pak se otočil na velitele lodi: „No, co koukáš? Jasně, že Iltu bereme. Koneckonců s tím jednou začít musí, ne?"

Plukovník se zasmál.

„Původní kurz platí. Mezipřistání na Marsu. "

* * *

Krátká zastávka na Marsu proběhla podle plánu. Iltu byla přivedena na palubu lodi, poručík Germa ji zavedl do její kajuty a tam ji přijal Gucky. Pak CÉSAR znovu odstartoval a nabral kurz k přikázanému sektoru.

Jednalo se o okrajovou hvězdnou oblast Galaxie. Atlan ji označil za operační oblast arkonidské flotily a lodě Pozemšťanů tam skutečně téměř denně nacházely rozptýlené jednotky robotských křižníků.

Plukovník Sukril počkal, dokud se na obrazovce neobjeví cílová hvězda, neznámé slunce, které nemělo ani jméno a bylo označeno jen číslicí. Bylo výchozím bodem pro všechny operace jeho lodi.

Cílová hvězda byla při lineárním letu rychlostí mnohonásobku světla na rozdíl od okolního vesmíru vždycky vidět.

Plukovník seděl ještě půl hodiny před monitorem a kontroloval kurz a rychlost letu. Pak si povolal prvního důstojníka.

„Majore Brokové, převezměte loď. Zavolejte mne, kdyby to bylo nutné. Veškerá hypervysílání uložit. Později si je poslechnu. A - dobrou noc, majore. "

„Dobrou noc, pane, " zasalutoval Brokov.

Když kapitán lodi odešel, první důstojník si upřesnil všechny údaje o letu a pak se otočil na navigátora: „Máme na palubě Guckyho, že?“

„Jo, už na sebe s velitelem narazili. “

„To věřím, znám ho. Jednou jsem letěl s Rhodanem a s ním společně do akce. Je to ďábel... Ale teď má jiný starosti, když je na palubě Guckelýnka. “

„Kdo?“

Brokov se pobaveně usmál.

„Ta malá myšobka, kterou jsme naložili na Marsu. Zdá se, že je stejná jako Gucky. Obávám se, že si s nima plukovník Sukril ještě užije svý!“

„Však on to zvládne, “ ujišťoval ho navigátor Henderson a věnoval se kurzu lodi.

Jiný rozhovor se v tu dobu konal v Guckyho kajutě. Myšob dřepěl v koutě pohovky a opíral se zády o stěnu. Na okraji pohovky cudně seděla myšobka.

Viděno lidskýma očima nebylo mezi těmi dvěma žádného rozdílu, snad jen že Iltu vypadala trochu křehčeji.

„Co novýho na Marsu?“ opatrně zjišťoval Gucky.

Usmála se na něj a vycenila svůj růžový hlodák.

„Měl by ses tam zaletět podívat. Všechny děti chtějí svého dědu vidět!“

Gucky strnul.

„Dědu?“ hlesl vyjeveně. „To myslejí mě?“

Iltu se rozhlédla po kajutě a pak přikývla. „A koho jiného? Nikdo jiný tady přece není!“

Gucky se zhrozil.

„Tomu říkám vděčnost! Ta banda mrňousů! Já je zachráním před smrtí a jsem pro ně děda!“

„Ale no tak, Gucky, “ konejšila ho. „Oni tě milují... “

„Kdyby to zaslechl Bully, umřel by smíchy. “

„Bully? Ten tlouští s ohnivými vlasy?“

„Jo, ten, ale prosím tě, mlč před ním, nebo mi nepomůžou ani ty tvý krásný oči. “

„Mám krásné oči?“ zašeptala plna očekávání. Gucky se zatlačil

ještě více do kouta a hlodák mu zmizel.

„Hele..., co jsem to ještě chtěl... Co vůbec dělá osada? Myslím tu na Marsu?”

Iltu se pousmála.

„Celý den vyučování a sport. Ke hraní se skoro vůbec nedostaneme. Nad sídlištěm postavili energetickou kopuli. Aby nás nikdo neukradl, říkají. Ale já si myslím, že je to proto, abychom si nemohli pořádně hrát. " Tou hrou Iltu pochopitelně měla na mysli telekinezi. Mladí myšobové využívali svou vrozenou vlastnost hlavně k tomu, aby přemísťovali nejrůznější předměty - včetně lidí - silou vůle. Pro důstojníky a vojáky základny na Marsu to proto bývala občas dost těžká služba a tak postavili kopuli. „Přesto si dál hraje, když to jde, ale jenom pod kopulí... Ted' jsem ráda, že můžu být s tebou, je to pro mě opravdická dovolená. "

Gucky se zatvářil vážně.

„Tohle není žádná dovolená, " řekl. „Ty seš u mě jako učednice. Víc nebudeš nic platná, protože jsi ještě moc mladá a nic neznáš a neumíš. Přesto to s tebou zkusím. Jak jsi na tom s teleportací?”

„Nic moc, " odpověděla upřímně. „Telekineze je výborná, telepatie taky. Ale teleportaci se učím. "

„Budeme spolu hodně cvičit, dokud to nezkusíš sama, " nabručeně sliboval Gucky. „Na lodi je místa dost. Ale jedno si pamatuj, Iltu: na lodi si nehrajeme! Může se přitom něco stát. Kdybys nějak nešikovně pohnula nějakou pákou, mohli bysme všichni zahynout. Zřítíme se do slunce anebo se propadneme do časový díry. "

„Kam?”

„Speciální výraz, " uhnul s odpovědí Gucky. „Každopádně: telekinezi využij jenom tehdy, až tě o to požádám. Rozumělas?”

„Jo, " odpověděla a vstala.

„A ještě něco, děvče. Já nejsem tvůj děda. Jsem tady tvůj nadřízený a ty mě musíš poslouchat. Je to jednou provždy jasný?”

Iltu se usmála.

„A co mi rozkazuješ?”

„Abys okamžitě zmizela do své kajuty a nechala mě na pokoji. Chci spát! Jsem unavený! Už mám dost toho tvého dětinského

žvanění!"

Iltu se odevzdaně usmála.

„Ano, dědečku, " zapištěla šelmovsky, zahleděla se proti stěně - a zmizela. Teleportovala.

Gucky vzdychl a padl na záda.

„Ta malá mrská. Ta drzá, malá mrská... "

Ale pak se uklidnil a soustředil se. Zachytil její myšlenkové impulzy. Asi taky ležela na posteli a přemýšlela.

Myslela na něj, na Guckyho.

Zavřel oči a usmál se. To, co si o něm myslela, mu patrně bylo příjemné.

* * *

Gucky trénoval s Iltu dva palubní dny.

Odvedl ji na určité místo, jehož podobu si musela zapamatovat, vrátil se s ní na výchozí stanoviště a přikázal jí teleportovat zpátky. Ne vždycky se to podařilo, myšobka často přistála někde docela jinde a Gucky ji pak musel dlouho hledat, protože jim ani telepatie nebyla nic platná, neboť Iltu nevěděla, kde vlastně je.

Tato cvičení způsobovala posádce CÉSARA nejedno překvapení. Iltu se vynořovala na nejružnějších místech, v dílnách, strojovnách, kajutách, ale i na záchodě.

Navečer druhého dne však Gucky musel uznale přiznat: „Už je to docela dobrý, maličká. Jestli budeš takhle dál pokračovat, stane se z tebe použitelná teleporterka. Vlohy k tomu bezesporu máš. Nebudeme zkoušet složitější věci: telepaticky najdi myšlenky kapitána lodi, najdi jeho stanoviště a teleportuj k němu. "

„To tedy ne!" bránila se myšobka. „Plukovník je hrozně přísný. Mám z něj strach. "

„Hm, tak k někomu jinému, třeba k poručíku Germovi. "

Iltu pochopila výzvu.

Soustředila se, ale trvalo jí dvě minuty než se jí rozzářila očka.

„Mám ho - má volno a leží ve své kajutě. "

„Výborně!" pochválil ji Gucky. „Tak mě teď následuj. Skočím!"

Zmizel, sotva domluvil. Iltu zírala na prázdné místo, zapomněla

na Guckyho a soustředila se na Germovy myšlenky.

Pak skočila.

Germa seděl v křesle a četl, když vedle něj materializoval Gucky. Germa se lekl a než se stačil uklidnit, Iltu mu přistála na břiše!

„To je ale chování!“ rozčiloval se poručík. „Zrovna když odpočívám!“

„A my zase cvičíme, “ odvětil Gucky. „Dobrá práce, Iltu! To bylo přesný. Svůj cíl sis zaměřila dokonale. Ovšem nepřistála jsi úplně přesně. Podle mě má mozek v hlavě, a ne v břiše. “

Poručík se zvedl na lokty.

„Tak teď už ale dost, Gucky! Dejte mi chvíli pokoj! Brzy přiletíme do operační oblasti a čeká nás spousta povinností. A vy nemáte nic lepšího na práci, než děsit slušné lidi. Styd' se, Iltu! Od tebe bych to nečekal!“

Myšobí dáma sklopila oči, přicupitala po břiše blíž k poručíkově hlavě a postěžovala si: „Já to tak nemyslela... Ale musíme cvičit, pro případ, že by to bylo vážné. Nechtěla jsem vám skočit na břicho, jenom do místnosti. Nezlobte se... “

Germa se nezlobil. Natáhl ruku a vzal Iltu do náruče.

„No jo, maličká, však ty za to nemůžeš... “

Gucky na ně vytřeštil oči a zmizel.

Iltu se rozhlédla, řekla: „Promiňte, ale já musím za ním..., “ a byla taky pryč.

* * *

Perioda klidu na lodi pomalu končila, když byl vyhlášen poplach.

Ve velínu seděl kapitán Henderson před navigačními monitory a vyhodnocoval výsledky. Našel jedenáct matně svítících objektů.

Plukovník Sukril raději vyhlásil poplach, protože ještě nebylo zřejmé, o jaké lodi jde. Roje deseti i více robotských lodí nebyly žádnou výjimkou, ale mohlo také klidně jít o jednotky Skokanů nebo jiné lodě.

Po další půlhodině hlásil kapitán Henderson: „Podle všeho se

jedná o loď Arkonu. Vaše rozkazy, pane?"

Plukovník Sukril nespouštěl monitory z očí. Myslel na trpkou zkušenost plukovníka Kermaka. Jemu se to nesmělo stát. Kdyby se tu nyní objevili Skokani, okamžitě by se je pokusil zahnat, ale v žádném případě by nezničil robotské lodě.

Zaměřovači přístroje však v okruhu osmi světelných let nezaregistrovaly žádnou hmotu, kromě jedenácti robotských jednotek.

„Snížit rychlost, kapitáne. Udržujte kurz. Zbraně do pohotovosti. Poručík Germa do velínu!"

Germa byl jenom jedním z mnoha nižších důstojníků a plukovník Sukril ho vyvolil čistě náhodou. Mohl si vybrat kohokoliv jiného, ale jednal instinktivně a z nejasného důvodu vybral právě Germu. Byl to jeden z těch okamžiků, které nechtěně tvoří dějiny.

„Doletíme k lodím za deset minut, pane. Kurz stejný. Poručík Germa je na cestě. "

Plukovník Sukril jen přikývl. Pozorně sledoval monitor. Něco v jeho nitru ho varovalo, ale bylo to neurčité, nejasné varování. Už teď bylo nad slunce jasné, že všech jedenáct lodí letí bez posádky. Vysílací signály zůstávaly nezodpovězeny. Nic nenaznačovalo, že by jakýkoliv z robotských elementů fungoval.

„Poručík Germa hlásí příchod, pane!"

Plukovník Sukril se probral ze zamyšlení a pomalu se otočil.

„Podívejte se na ty lodě, poručíku. Co vy na to?"

Germa přistoupil blíž. Studoval kurz a podobu jedenácti lodí. Byly to bez výjimku kulovité lodě o průměrech od šedesáti metrů až po superobří křižníky, podobný CÉSAROVÍ.

„Jednoznačně jednotky bez řízení, pane. "

Plukovník Sukril přikývl.

„To si myslím i já, poručíku. Myslím, že bychom je mohli převzít, ne? Pochybnosti?"

„Ne, pane. Vydejte rozkaz a pustím se do toho. "

Sukril se pousmál.

„Ne tak zhurta, poručíku. Sice nablízku nejsou žádné cizí jednotky, ale to se může změnit. Skokani potřebují dálkovou transici, aby se tu mohli objevit, " vzdychl a dodal: „Vezměte si člun a pět

mužů a leťte k vlajkové lodi. Hlavní vstup se dá zvenčí otevřít. Vnikněte do velínu. Odtud čekám vaše hlášení. Je všechno jasné?"

Poručík Germa se ještě ujistil:

„Normální převzetí, pane? Žádná mimořádná bezpečnostní opatření?"

„Až na skutečnost, že na palubu půjdete nejdříve vy sám. "

Germa zaváhal.

„Ještě něco, poručíku?"

„Jenom otázka, pane. Co bude s teleporterem Guckym?"

„S myšobem?" sražil plukovník čelo. „Nač ho potřebujete, je-li vše v pořádku? Máme ho s sebou jenom pro nečekané situace, takříkajíc jako nouzovou brzdu. "

„Jen jsem si myslel, pane... "

„Máte nutnou potřebu využít mutanta už teď, poručíku?"

„Ne, přirozeně že ne, pane. "

„No tak! Odeberte se se svými lidmi do hangáru a vezměte si jednu z Gazel. Leťte přímo k hlavnímu vstupu vlajkové lodi. A teď - hodně štěstí, poručíku. "

Germa zasalutoval a zmizel. Vyhledal pět mužů akčního komanda a spěchal s nimi k hangáru. Tam už na ne čekal letecký personál. Jedna z Gazel byla připravená. Germa nastoupil do člunu jako poslední, ale když chtěl zavřít vstup, těsně před ním materializoval Gucky.

„Takže já jsem tady přebytečnej, " konstatoval myšob.

„Nesmysl, Gucky! Velitel tě chce nasadit pouze v případě ohrožení, jako nouzovou pomoc. "

„Já ale nejsem žádná brzda... Slyšel jsem, co jste si říkali. Rád bych věděl, proč nás s várna poslali? Proč je tady Iltu? Jenom abysme tu seděli a zívali?"

„Už nemám čas, " řekl Germa a starostlivě pohlédl na hodinky. „Rozkaz ke startu může přijít každou vteřinou. "

Gucky se na něj zahleděl.

„Buď opatrněj, Germa! Cejtím, že s těma loděma něco není v pořádku. Cejtím to. "

I plukovník Sukril to cítil, ale ten se neoddával nejistým pocitům.

„Kdyby něco, zavolám tě, prcku. "

„Přijdu, " slíbil Gucky. „Stačí když pomyslíš, že potřebuješ pomoc. "

Vstup se uzavřel. Plukovník Sukril vydal rozkaz ke startu.

* * *

Velín Gazely ležel na horním pólu disku. Jeho střecha byla průhledná. Germa zřetelně rozpoznával jedenáct robotských lodí. Pomalu se k nim blížil, pravou ruku v blízkosti ovládací páky. Úvaha, že by se na tyhle arkonidské lodě mohli dostat cizinci a ovládnout je, byla zcestná, protože pak by mohli uletět. Nač by tu čekali? Ovšem bylo tu ještě vysvětlení, že cizinci neovládají robotské lodě. Tím by se vysvětlilo, proč uvízli v prostoru.

„Brado!" zvolal na jednoho ze svých mužů. „Co myslíte, seržante? Kde je hlavní vstup do hangáru?"

„Znám imperiální třídu, pane, " odpověděl oslovený, „ale při tak velkém povrchu nevím... "

„Já jsem na tom stejně, " přiznal Germa, ovšem hned nato se mu rozbřesklo, když si všiml jednoho malého detailu u nejbližšího vstupu na loď. „To bude tenhle vstup!"

Problém měli vyřešen dřív než čekali.

Opatrně nadirigoval Gazelu blíž k lodi a snížil rychlost. Nebyli ani dvacet metrů od povrchu křižníku.

Germa se otočil.

„Kdo půjde?"

Odpovědí mu bylo ticho. Nikdo se nehlásil dobrovolně, což bylo natolik neobvyklé, že Germa nejdříve nevěděl, co má říct. Cítil neklid svých mužů a cítil, že ten neklid přechází i na něj. Zdálo se mu, jako by na téhle lodi nebyl jen on a jeho pět mužů.

„Seržante Gorku! Vezměte kadeta Wilkowského a otevřte vstup. Budeme vám krýt záda. Takže - pospěšte si!"

Oba oslovení mlčky přitakali, narazili si helmy a nechali zapadnout magnetické zámky.

„Seržant Gork připraven. "

„Kadet Wilkowski připraven. "

Germa potvrdil příjem a dal jim znamení. Zůstal sedět za ovládacím panelem a o pár minut později se dvojice mužů objevila v jeho zorném poli. Odrazili se od Gazely a měkce přistáli na povrchu superobřího křižníku, jehož těleso vykazovalo slabou přitažlivost.

Byl to obrázek, který Germa dobře znal. Dvě lodě pluly zdánlivě bez hnutí vedle sebe a na pozadí hvězdné oblohy se pohybovaly postavy, přitahované hmotností obou lodí.

Seržant Gork našel pod klapkou kolo otevíracího mechanismu a chvíli s ním točil, ale zanedlouho musel ohlásit: „Nejde to, pane. Otočí se to dvakrát a je konec. Co mám dělat?”

Germa tiše zaklel, a pak odpověděl: „Možná, že bude stačit dvakrát otočit. Zkoušejte to, seržante!”

„Pane?” ozval se v tu chvíli kadet Lester. „Pane... ?”

Germa se obrátil.

„Co je? Copak nevidíte, že... ”

„Pane, tady v lodi... něco je... ”

Germovi naskočila husí kůže, jen to uslyšel. Měl pocit, že se potvrzuje jeho nepříjemná obava. On a jeho tři muži nebyli na palubě Gazely sami.

Velín však nebyl nijak velký a nedalo se v něm nikde schovat. Germovi se ale zdálo, že proti němu proudí psychická vlna... Cítil to instinktivně.

„Mějte připravené paprskomety!” rozkázal Germa, protože neviděl jinou možnost, jak své muže uklidnit. Pak se znovu soustředil na dvojici mužů venku.

Seržantu Gorkovi se mezitím podařilo otevřít malý vstup.

„Jdu dovnitř, pane, ” řekl Gork.

„Wilkowski musí jít s vámi, ” tlumeně opáčil Germa. „Buďte spolu a kdyby něco, vyhlasejte poplach. ”

Gork neodpověděl. Společně s Wilkowskim zmizel v malém vstupu.

Vteřiny se měnily ve věčnost.

Germa vzpomínal, jak kdysi navštívil loď duchů. Loď, která kdysi patřila jiné, lidem neznámé civilizaci... Taký měl velmi zvláště nepříjemný pocit...

Vrátil se do přítomnosti.

„Pane, kontrolky!"

Germou to trhlo. Hlas druhého seržanta Brada byl naplněn zděšením.

Ovládací páka se sama od sebe pohnula.

Germa viděl, jak stěna obří lodi uhýbá a jak CÉSAR zvolna klouže stranou. Gazela se rozletěla a se stále vyšším zrychlením se řítila opačným směrem. Robotské lodě se rychle zmenšovaly. O deset vteřin později je už nebylo možné pouhým okem rozpoznat.

Teprve pak Germa překonal první ochromení.

Popadl páku a vrátil ji na místo. Gazela poslechla a velkým obloukem se vracela.

Ovšem neviditelná ruka za ni znovu vzala a táhla ji, pomalu a nezadržitelně. Když za ni Germa znovu vzal, už se s ní nedalo pohnout.

Hansen a Lester, oba kadeti, stáli neschopni pohybu při stěně u vysílačky. Oči měli vytřeštěné a užasle zírali na zakletou páku.

Germa své pokusy vzdal. Stal se svědkem nepochopitelného. Setkal se s neviditelným, s někým, kdo byl silnější než on, přestože nebyl zhmotnělý, protože při souboji o páku Germa na žádné neviditelné ruce nebo tělo nenarazil.

CÉSAR se už proměnil v maličký bod na monitoru, když konečně zareagoval plukovník Sukril. Uplynulo nanejvýš patnáct vteřin.

„Co je to s vámi, Germo? Přeskočilo vám?"

„Pane, ztratili jsme nad Gazelou kontrolu. Kdosi ovládl řízení. Někdo neviditelný. "

Pět vteřin bylo ticho.

„Pokuste se získat vládu nad Gazelou zpět, Germo! Neustále vysílejte naváděcí signály. Vyzvedneme vás. Konec. "

Žádné vysvětlení, žádný podiv, nic.

Proč nic?

Poručík Germa zíral na řídicí páku, staženou až na doraz. Gazela neuvěřitelně zrychlovala. Pokud se nic nezmění, brzy by dospěla k relativistické oblasti. Kurz se znovu změnil. Kdyby letěli dál stejným směrem, letěli by ke slabě zářícímu mlžnému hvězdnému objektu.

Nějaká další Mléčná dráha? Hvězdokupa mezi galaxiemi? Nebo

pouhá mlhovina?"

Gazela se proti ní řítila.

I kdyby se pokusili miliónkrát za sebou transítovat, ještě by tam nedoletěli.

Germa vztekle udeřil do řídící páky.

Jeho pěst zasáhla nepohybující se ocel.

„Gucky!" řekl nahlas. „Gucky, pomoz!"

* * *

Seržant Gork a kadet Wilkowski neměli ani tušení, co se děje mimo velkou loď, do které právě vešli. Vešli několik kroků dovnitř a chvíli čekali. Pak otevřeli vnitřní brány hangáru, vstoupili do přetlakové komory a aktivovali mechanismus otevírání vnější brány.

Uplynula necelá minuta - minuta, během které Germa a jeho druzi urazili více než deset tisíc kilometrů.

Pak se před oběma průzkumníky otevřely vnější brány. Ovšem pootevřely se jen napůl a s bručením se zastavily. Nastalo ticho.

Seržant Gork předstoupil až na okraj. Zřetelně viděl CÉSARA, ale Gazela byla pryč. Uvědomil si, že v telekomu slyší nesrozumitelné zvuky. Rychle je zapnul a volal CÉSARA. Plukovník Sukril mu vysvětlil, co se stalo. Vysvětlení však žádné neměl.

„Zůstaňte kde jste, seržante. Pošlu posily. O poručíka Germu se postaráme později. "

„Ale... "

„Slyšel jste rozkaz? Čekejte!"

Gork se kousl do rtu. Musel nečinně přihlížet a to nebylo jeho gusto. Vtom kadet Wilkowski vykřikl.

„Brána!"

Gork to viděl sám.

Vnější brána se začala zavírat. Pomalu a nezadržitelně.

Gork na nic nečekal, rozběhl se a skočil do prázdnoty vesmíru. Raději riskoval a pokusil se proniknout k CÉSAROVÍ, než aby zůstal na začarované lodi.

Kadet Wilkowski zůstal. Nebyl hrdina, proto zůstal. Cítil se na

lodi bezpečněji než v mezihvězdném prostoru.

Brána se zavírala.

* * *

Pár vteřin předtím Gucky teleportoval do velínu CÉSARU. Vydal Iltě přísnou instrukci, aby zůstala v kajutě a udržovala s ním telepatický kontakt. Tím ztratil jen pár vteřin, ale i ty byly drahocenné.

Plukovník Sukril nadskočil, když Gucky materializoval těsně vedle něj a zapomněl přitom na služební předpisy. Navíc mu Gucky zase začal tykat:

„Tak tady je ta tvoje nouzová brzda, kámo! Já hned věděl, že s těma loděma něco smrdí. Proč jste mě neposlali napřed, abych se podíval... ”

„Ticho!“ zařval Sukril a zrudl. Na Guckyho se vůbec nepodíval. Pořád upřeně sledoval monitor. „Kdo je tady velitel? Ty nebo já?“

Gucky chtěl být zdvořilý a tak jeho otázku ignoroval.

„Mám skočit?“

„Na co ještě čekáš? Otevři hlavní vstup, aby mohla vletět celá Gazela. Znáš robotské kontroly a umíš je ovládat?“

„Absolvoval jsem kurz, ” zlostně sykl Gucky a beze slova dematerializoval.

Ve spěchu a zlosti si však zapomněl obléct arkonidský bojový oblek. Mohl se tedy pohybovat pouze v dýchatelné atmosféře a nebyl chráněn proti útokům.

Gucky materializoval ve vstupní komoře robotské lodi. Ze stropu slabě svítila nouzová lampa na pobledlého kadeta Wilkowského.

„To jsem já, Gucky! Kde je Gork?“

Wilkowskému poklesla ruka se zbraní.

„Vyskočil, ” hlesl. „Než se zavřela brána. ”

„Dobře, zůstaň tady, Wilkowski. Já se pokusím teleportovat do velínu. Třeba se mi povede bránu otevřít. Jakmile by se to povedlo, ať sem plukovník Sukril pošle komando. Pak nechá obsadit všech jedenáct lodí. Rozuměls?“

Wilkowski přikývl.

„Jo - a co Germa?"

„Postarám se o něj, až bude čas. Zatím není v přímým nebezpečí.
Takže - počkej tady!"

* * *

Cizí loď vyšla ze stejné série jako CÉSAR. Nebyla sice vybavena pro pobyt organických bytostí, ale měla dostatek místností, které se pro takový případ daly využít.

Gucky teleportoval přímo do velínu.

Když materializoval, zůstal bez hnutí stát.

I tam svítilo nouzové osvětlení, přestože to vypadalo zbytečně. Ale pak si Gucky uvědomil, že se podobné osvětlení na takových lodích automaticky aktivuje, když je někde na lodi zaměřeno organické teplo.

Věděl, co má udělat.

Už jednou takhle aktivoval celou robotskou flotilu na Akonu. Ted' měl tuhle loď dezaktivovat. Stačilo vytáhnout jednu jedinou kapsli.

Udělal krok kupředu, ale pak strnul.

Zase ten podivný pocit - pocit hrozícího nebezpečí smrti!

Jeho citlivý mozek registroval myšlenkové impulzy, které nedávaly žádný smysl. V podstatě z nich vycítil jen nepřátelské emoce. Guckyho zaplavovala vlna nenávisti. Vlna, která přicházela z nicoty.

Gucky tasil zbraň a odjistil ji. Pomalu se rozhlížel na všechny strany a pátral po protivníkovi, který se musel někde nablízku skrývat.

Nepřítel byl ve velínu!

Ale byl neviditelný!

Gucky pomalu ustupoval, až se octl zády k ovládacímu panelu. Odtud bylo možné přehlédnout celou místnost. Jistě, tady se někdo mohl dobře skrýt, ale Gucky věděl, že se jeho protivník neschovává.

Kromě toho nešlo o jednoho, ale o vícero nepřátel. Všichni byli neviditelní.

Gucky si zlostně uvědomil, že na sobě nemá arkonidský oblek. S

jeho pomocí se taky mohl stát neviditelným. A navíc by se cítil líp, kdyby byl obklopen individuálním energetickým ochranným štítem.

Jenže tyto úvahy přišly příliš pozdě. Teleportovat zpátky na CÉSARA se mu nechtělo. Dokud tady čekal kadet Wilkowski, nemohl na žádný útěk pomýšlet.

Vteřinku pomyslel na Germu, který se neuvěřitelně rychle řítí mezi hvězdy. Bude ho muset přinést zpět. Později, později...

Nepřátelské myšlenkové nárazy byly stále intenzivnější. Pořád nenávisť, především nenávisť. A taky trochu zvědavost.

Byly to nepřátelské myšlenkové impulzy, ale Gucky se nemohl zbavit pocitu, že se s nimi už někdy setkal. Měl sice vynikající paměť, ale nyní ho zklamala. Při nejlepším vůli si nedokázal vzpomenout, kdy a kde to bylo.

Těsně před ním se modře zablesklo. Energetický paprsek vyšlehl z nicoty. Vystřelil po Guckym a minul ho jen o pár centimetrů. Ovšem jeho působení bylo dostatečně silné na to, aby ožehlo myšobovu packu.

Gucky pocítil strašnou bolest, která ho málem připravila o vědomí. Bez přemýšlení namířil do místa, odkud to přišlo, a zmáčkl spoušť. Přitom padl k podlaze a pokoušel se soustředit. Musel pryč odtud, jinak byl vyřízen.

Do nenávistných myšlenek se vmísila spokojenost.

Gucky se snažil překonat bolest. Soustředil se, objekty kolem něj se rozplývaly, rozplývaly... až nabyly jasných obrysů a Gucky se octl v jiné místnosti. Útěk se podařil, nepřátelské myšlenky byly vzdálenější, méně nebezpečné. Útěk se podařil - ale na jak dlouho?

Iltu, pomyslel si. Slyšíš mě?

Gucky! Můžu ti pomoci?

Její odpověď byla jasná a zřetelná.

Iltu! V mé kajutě ve skříni! Bojový obleky! Jeden si obleč a s druhým sem skoč! Pospěš si!

Žádná odpověď.

Pochopila Iltu?

Nadzvedl se na loket a prohlédl si zraněnou paži. Bolest trochu polevila, už ji také v duchu zaháněl. Doufám, že to nebude vážný, říkal si.

Během vteřin čekání ho najednou napadlo něco, nač zatím nepomyslel. Všecko proběhlo rychleji než čekal... Když ale vystřelil, musel neviditelného zasáhnout. Vyplývalo to ze dvou věcí. Zaprvé v myšlenkách nenávisti rozeznal i bolest. A za druhé spatřil prchající stín.

Stín... !

Opravdu to byl stín! Agent z nicoty byl vidět jen na zlomek vteřiny. Jeho obrysy byly sice humanoidní, ale tak průsvitné, že přes ně viděl i zařízení velínu.

Agenti z nicoty... ?

Gucky si najednou vzpomněl, kde něco podobného viděl. Tenkrát na putující planetě Barkon, která se vracela propastí mezi mlhovinami zpátky ke své mateřské Mléčné dráze. Tam došlo k přepadení. Přepadení nehmotnými bytostmi, které mohly být zviditelněny a zneškodněny soustředěnou palbou.

Nikdo nevěděl odkud přišly a kam později uprchlý, protože jejich lodě byly neviditelné. Pouze speciální přístroj, který registruje energetické záření, je dokázal zviditelnit - byla to torpéda o délce jednoho sta metrů. Cizinci tehdy zmizeli v nekonečných dálkách vesmíru.

A teď se vrátili! Gucky věděl, že jde o nejnebezpečnější bytosti, se kterými se člověk dosud setkal - byly mimořádně nebezpečné hlavně proto, že je lidé neznali.

Myšlenkové impulzy znovu sílily. Hledaly ho.

Cizinci se blížili.

Gucky nyní v žádném případě nesměl teleportovat k Wilkowskému. Určitě by dostal kadeta do nebezpečí.

Ale kde zůstala Iltu?

Iltu!

Odpověď přišla okamžitě:

Jsem hned hotová. Mysli na své okolí, abych tě mohla najít. Kde jsi?

Guckymu se podařila teleportace. Nepřátelské impulzy opět zesláblly.

Materializoval přesně tam, nač intenzívně myslel - v pozorovací kopuli robotské lodi.

Jsem v pozorovací kopuli, Iltu. Znáš ji z CÉSARA. Teleportuj sem! Rychle!!

Počkal.

Vteřiny ubíhaly.

Tajemné myšlenkové impulzy opět trochu zeslábly, ale bezesporu ho hledaly. Zmizel jim před očima - měli vůbec oči? Už tenkrát na Barkonu zjistil, že nedokáže teleportovat a že se pohybují jen pomalu. Věděl, že se mu bude dařit před nimi utíkat. Ale - bylo to řešení?

Kdo byli ti, kdo přišli z Neviditelná a útočili proti všemu, co se nacházelo mezi galaxiemi? Do samotné Galaxie se neodvažovali. Jejich oblastí byla velká prázdnota mezi světy.

Byli takřka nenapadnutelní a představovali největší nebezpečí, které Pozemšťany dosud potkalo.

Před Guckym se zamihotal vzduch a pak vyvstala Iltu. Měla na sobě bojový oblek a druhý nesla v náručí.

„Výtečně, holčičko!“ zajásal Gucky a rychle se oblékl. „Zapni individuální ochranný štít, aby nás nemohli zranit. Au, to bolí...“

Iltu si všimla jeho zranění.

„Bolí to moc, Gucky?“

Přikývl, ale usmál se.

„Jenom když se zasměju. Psst!... Už zase přicházejí!“

Soustředěně naslouchali.

„Ano, cítím jejich myšlenky,“ poznamenala myšobka. „A jaké myšlenky! Odkud přišli? Kdo jsou?“

„To nikdo neví,“ hlesl Gucky a pocítil bezprostřední blízkost Tajemných. Našli je, takže to byli telepati. „Pokusíme se je zviditelnit. Doufám, že to naše ochranný štíty vydrží.“

Iltu statečně přikývla. Postavila se vedle Guckyho zády ke stěně a tasila svůj paprskomet.

Modrý energetický štít se zableskl ani ne dva metry od něj a zasáhl Guckyho ochranný štít. Rozděлил se a roztekl se, aniž by napáchal škodu.

„Pal!“ zvolal myšob a vystřelil. Iltu střílela také.

Oba energetické proudy se střetly v ohnisku a roztékaly se po neviditelné překážce. Tenkrát na Barkonu bylo zapotřebí tří takových

proudů, aby Neviditelné zviditelnily. A když se spojily čtyři nebo pět zbraní, neviditelný útočník zemřel.

Nyní viděli dvě ruce, trup, dvě nohy - a to Guckymu stačilo, aby skočil a sáhl po neznámém.

Sáhl do prázdna. Jeho packa nenarazila na odpor. Zároveň ho zasáhly nenávistné myšlenky nebývalé intenzity, až se lekl a uskočil. Vrátil se k Iltě a díky neutralizačnímu poli pronikl Iltiným energetickým štítem a vzal myšobku za ruku.

„Teleportuju a беру tě s sebou. Nemusíš dělat nic. ”

Skočil a přistál přímo v soustředěné palbě šesti nebo sedmi energetických zbraní s modrými paprsky.

Dvojnásob účinný tělesný štít obou myšobů svazek nepřátelských paprsků sice refleктоval, ale malé agregáty byly zatíženy na maximum. Gucky byl příliš překvapen, aby ihned správně zareagoval. Zvedl svou vlastní zbraň a opětoval palbu.

A byla to Iltu, kdo jim zachránil život.

Soustředila se na krátkou teleportaci a zlomek vteřiny před dalším zásahem jejich štítů se přemístili do jedné z vnějších chodeb.

„To bylo o chlup, ” povzdechl si Gucky a pustil litinu packu. „Dobrá práce, maličká. ”

Iltu chtěla něco namítnout, ale Gucky pokračoval: „Musím ve velínu něco změnit. Teprve pak se komanda dostanou na palubu. Pokud budou Neviditelní rychlejší než my, ty lodě nám ukradnou. Počkáš tady nebo půjdeš se mnou?”

Tato otázka byla zbytečná. Iltu šla s ním.

Velín zel prázdnotou. Gucky nečekal na další překvapení, vytáhl speciální aktivační kapsli, strčil si ji do kapsy a teleportovali ke kadetu Wilkowskému.

„Zavolejte plukovníku Sukrilovi, ” přikázal Gucky a vypnul tělesný štít. „Ať zahájí převzetí této lodi a ostatních jednotek. Pokusíme se Neviditelné odlákat. Nemůže jich být mnoho. ”

Kadet Wilkowski poslal jeho instrukci dál a znovu se pokusil otevřít vnější bránu. Nyní se to už podařilo. Spatřili CÉSARA. I tam se otvíraly brány hangárů a vypouštěly roje Gazel i jiných člunů.

Vlastní akce začala a už se nedala zastavit. Dokud muži na sobě měli tělesné štíty, byli před Neviditelnými v bezpečí.

Gucky však netušil, jak protivníka podceňuje.

„Iltu, zůstaneš tady, " řekl a nespouštěl přitom z očí robotské lodě. „Musím ještě něco vyřídit. "

„Jdu s tebou!"

„Ne, zůstaneš tady. Je to nebezpečný. Neumíš teleportovat přesně. A vzdálenost je příliš velká. "

„Co máš za lubem?"

Gucky na ni pohlédl.

„Chci hledat Germu. Je to náš přítel. "

„Tak to tedy půjdu s tebou. "

Gucky však trval na svém.

„Nejde jen o nebezpečí, Iltu. Musí tu někdo zůstat. Někdo, na koho se můžu spolehnout. Můžu se na tebe spolehnout, že jo? Někdo tady musí zůstat a musí odlákávat Neviditelný od komanda. Je to těžkej úkol, protože pořád budeš muset bejt na útěku. Drž se těch mužů a postarej se, aby na nepřítel soustředěně útočili. Jenom ty můžeš bezpečně stanovit přítomnost Neviditelných. "

„Dobrá, Gucky, jak si přeješ. Ale - přijdu, kdyby se ti něco stalo."

„Však já si tě zavolám, " uklidňoval ji. „Ovšem nezapomeň, že mě tady zastupuješ. Plukovník Sukril počítá jenom se mnou, ne s tebou. Nemusí si všimnout, že jsme si vyměnili role. Ale nemůžu nechat Germu ve štychu. "

Stiskli si packy.

„Spolehni se na mě, " usmála se a ukázala svůj pohledný hlodák.

* * *

Když se CÉSAR a jedenáct robotských lodí dostaly mimo dohled, už se nic nezměnilo. Vzdálenosti byly příliš velké.

Poručík Germa dřepěl v pilotním křesle a sledoval ztuhlou řídicí páku. Během uplynulých dvaceti minut se mnohokrát pokoušel s ní pohnout, ale pořád byla zablokováná. Držely ji neviditelné ruce - ale čí neviditelné ruce?

Germa se znovu rozhlédl, ale kromě něj a tří mužů se ve velínu už nikdo nezdržoval. Navíc se už ztratilo to podivné tušení blízkosti

někoho cizího. Jako by Neviditelní dosáhli svého a opustili člun.

Germa se znovu pokusil navázat spojení s CÉSAREM, a tentokrát už měl úspěch. Spojové zařízení bylo funkční.

„Ne, nezapomněli jsme na vás, poručíku, " řekl Sukril. „Ale chyběl mi čas. Začala akce. Muži přecházejí na paluby robotských lodí. "

„Kde je Gucky?"

Sukril potlačil nutkání ke kousavé poznámce.

„Taky v akci, " řekl. „Jen trpělivost, však my si vás vyzvedneme. Máme vás v zaměřovači. Ale nejdřív musím vědět, že je tu všechno v pořádku. Máme co dělat s neobvyklým protivníkem. Je neviditelný a možná i bez těla. "

„Neviditelný!" odsekl Germa. „Jak je to možné?"

„Být neviditelný možné je. Ale být nehmotný je neobvyklé. Už jsem na Zemi poslal odpovídající zprávu, aby Rhodan mohl být informován. "

Germa pokýval hlavou.

„Tak díky, pane. Čekáme a spoléháme na vás. "

* * *

„Gucky, konečnější tady!"

„Nebylo to tak jednoduchý, kámo, " odpověděl Gucky a shodil přílbu. Telepaticky se ujistil, že ve velínu nejsou žádní neviditelní protivníci. Pak přátelsky kývl na přítomné kadety. „Sice jsem zachytil tvoje impulzy, ale nestačilo to. Chyběla mi znalost vzdálenosti. "

„Kde je Iltu?"

„Statečná holka, " pochvaloval si Gucky, ale hned zase dodal: „Sice trochu mladá a nezkušená, ale... "

Germa, který nevěděl, co se mezitím stalo, k tomu nepřipojil žádný komentář. Zahleděl se na kontrolní přístroje Gazely.

„Co budeme dělat? Páka je jako přivařená. Nemůžu změnit ani rychlost, ani směr. Mohl bys nás přenést na CÉSARA jednotlivě?"

„To by sice byla jedna možnost, ale už slyším plukovníka jak nám nadává, že přišel o člun. "

Germa se zašklebil.

„No jo, a jak chceš lodi vrátit řízení?"

„Ještě nevím, Germa. Ale mrknu se na to. "

Nevyjádril se přesně, protože jeho činnost měla nyní spočívat v tom, že použije své telekinetické schopnosti. Soustředil se na páku řízení, pronikal po ní do nitra ovládacího mechanismu, až narazil na odpor.

„To bude ono, " zabručel spokojeně a pokoušel se rozlišit obrysy překážky. Měla nepravidelné tvary. Bezesporu bránila pohyb páky. Gucky se zhluboka nadechl a tu věc telekineticky zvedl.

„Páku do nulový pozice!" přikázal pak.

Germa natáhl ruku. S pákou se už dalo zlehka pohybovat. Slyšitelně zapadla. Rychlost Gazely se snížila.

Pak se Gucky pustil do opravy zablokovaného řízení. Chvilí mu trvalo než našel další překážku, která opět připomínala hroudu roztaveného a pak ztuhlého kovu, ale bylo záhadou, jak se taková věc mohla dostat do mechaniky stroje. Že by Neviditelní uměli proniknout do pevné hmoty?

„Můžeš to zkusit. "

Germa opatrně zkoušel ovládat loď a Gazela ho skutečně poslouchala. Kroutil nad tím hlavou.

„Škoda, že nejsem telekinet! Jak jsi to udělal, Gucky?"

„Upřímně řečeno, sám nevím, " odpověděl myšob. „Ti cizinci asi uměj všecko, jak se obávám. Já jsem proti nim upínej chudinka. "

„Copak jsi právě neprokázal opak?"

„Ne, Germa. Potřeboval jsem spoustu času, abych odstranil tu zábranu. Oni ji sem prskli za pár vteřin. Bojím se, že si s nima ještě užijeme. Víš, když jsme se s nima tenkrát setkali poprvý, marně jsme si lámali hlavu, co můžou bejt zač. Doufali jsme, že zmizeli navždycky. A teď... "

Gucky se odmlčel. Vypadal zamyšleně. Germa řekl: „Plukovník Sukril by měl požádat o pomoc Rhodana. "

„Doporučím mu to, " ujišťoval Gucky a ukázal na kontrolní panel. „Nepokusíš se zaměřit CÉSARA?"

Germa kývl a po dvou minutách měl spojení.

„Poručíku Germa, přece jsem vám řekl, že někoho pošlu... "

„Jsme na cestě za vámi, pane, " přerušil Germa rozzlobeného velitele. „Neviditelní nás pustili. Chci vám jen říct, že se Rhodan o tyhle protivníky bude určitě zajímat, protože se s nimi už jednou setkal. Smím vám doporučit, pane, abyste se s ním osobně spojil?"

„Už jsem nechal zhotovit hlášení, " ostře odsekl Sukril.

„Byly v něm vylíčeny okolnosti tohoto setkání?"

Krátká pauza. Pak Sukril řekl:

„Mohl byste mi vysvětlit, co tohle vaše vyptávání vlastně znamená?"

„Rád, pane. Neviditelní nejsou jen nebezpečím pro nás, nýbrž pro celou Mléčnou dráhu. Gucky mi o nich vyprávěl. Je bezpodmínečně nutné, aby se o tom dozvěděl osobně Rhodan a ne jenom odpovídající úřední místa na Zemi... "

„Dobrá, Germa. Vraťte se nám v pořádku zpět a já se mezitím postarám o přímé spojení s Administrátorem. Spokojen?"

Germa si oddechl a podíval se na Guckyho.

* * *

O pět minut později Germa vlétl do otevřeného hangáru a měkce přistál. Sotva to udělal, mohutné brány se začaly zavírat. Gucky strnul a přidržel Germu, který chtěl vstát z křesla.

„Počkej, Germa. Tady mi něco nesedí! Proč zavírají hangár? Že by akce byla ukončená? To se mi nezdá... A kromě toho cítím myšlenky Neviditelných... Zůstaň v Gazele, Germa. Zapněte energetický štít! A nevypínejte ho dřív, dokud nebudu stát támhle u stěny a nezamávám ti. Rozuměls mi?"

„Jo - ale co to má znamenat?"

„Na nic se mě neptej, Germa. Jenom předběžný opatření, nic víc. Tak, a teď skočím. Štít zapni za deset vteřin. Čau!"

Dematerializoval před očima čtyř mužů a zmizel.

Germa zamával svým lidem. Nevěděl, co má myšob za lubem, ale slepě mu důvěřoval. Počkal na příkázaný čas, a pak zapnul energetický štít. Gazela se octla pod ochranou energetické skořápky.

Teprve pak si poručík uvědomil, že na palubě CÉSARA je neobvyklé ticho. Personál hangáru nebylo nikde vidět. Nikdo

nepřibíhal, aby je přivítal.

Posadil se.

„Počkáme, " řekl pomalu.

Takže čekali.

* * *

Malou Iltu čekala zkouška.

Když v hangáru přistála jednotka a ze člunů vyskákali ozbrojenci, major Borovski si jí hned všiml.

„Hele, Gucky!" zvolal a proběhl kolem ní.

„Já jsem Iltu!" podrážděně pípla myšobka. „Počkejte, musím vám něco důležitého říct!"

Borovski se zastavil.

„Iltu?" podivil se. „Ten druhý myšob?"

„Myšobka!" opravila ho Iltu a zastavila se vedle něj. „Gucky skočil pro Germu. Já ho zastupuji. "

„Fajn, " odpověděl Borovski a chtěl se znovu rozběhnout.

„Počkejte!" křikla Iltu a chytila se majora za nohavice. „Nechcete mě vyslechnout? Gucky mi pro vás dal nějaké instrukce. Týkají se neviditelného protivníka, který pobývá na téhle lodi. "

Major přikývl.

„Tak mluv, Iltu!"

Myšobka mu v krátkosti prozradila své zkušenosti s Neviditelným a jak proti němu bojovala. Radila Borovskému a jeho mužům, že musejí střílet ve skupinách nejlépe po pěticích a že musejí mít zapnuté energetické štíty. Jakmile by na ně někdo vystřelil, musejí po něm taky střílet, společně a tak dlouho, dokud se nezviditelní a nezemře.

„A ty cítíš jejich myšlenky?" zeptal se major. „Poznáš, když jsou nablízku?"

„Ano. "

„Dobrá, " rozhodl. „Půjdeš se mnou. Vezmu tě do náruče. "

Iltu nepřemýšlela dlouho, vylezla na vysokého muže a uvelebila se mu v podpaží levé ruky. V pravici svíral paprskomet. Zapnul individuální ochranný štít a mávl na některé ze svých lidí.

Prohledávání robotské lodi začalo.

Kráčeli širokou chodbou. Napravo i nalevo míjeli dveře do prázdných kajut. Slabé osvětlení jim svítilo na cestu. Podlaha byla tvrdá, žádný koberec ani plastický potah.

Na křižovatce se major zastavil.

„Kam?“

„Doprava, “ špitla Iltu a ukázala do úzké chodby. „Impulzy přicházejí odtud. Musíme na ně každou chvíli narazit!“

„Kupředu!“ vyzval major své muže.

Iltu cítila, že impulzy sílí.

Měla strach, přestože se jí pod majorovým ochranným štítem nemohlo nic stát. V duchu se ptala, co by na jejím místě asi dělal Gucky. Co by cítil? Opravdu to byl takový nebojsa, nebo i on cítil strach?

Chodba prudce zahnula.

„Stát!“

Major poslušně zastavil.

„Vidíš něco?“

„Nevidím nic, “ bojácně špitla myšobka. „Ale někoho cítím. Jeden z nich je tady. “

Šest mužů za nimi se také zastavilo. Jakmile by se něco dělo, přešli by do protiútku.

Borovski se nemohl zbavit velmi nepříjemného pocitu. Byl zvyklý svého nepřítele vidět. Tady ale neviděl nic. Iltu mu ani nedokázala přesně říct, kde nepřítel je. Věděla však, že tam je.

„Myslí - nenávisně! Ještě více nenávisi! Teď chce zaútočit!“

Sotva to Iltu dořekla, vyšlehl bleděmodrý energetický paprsek a mířil přímo na Borovského. Narazil na jeho štít a roztekl se na všechny strany.

Major pozvedl zbraň a zmáčkl spoušť.

Zároveň vystřelilo i šest jeho mužů. Netrvalo ani vteřinu a pod soustředěnou palbou se začalo rýsovat tělo Neviditelného. Objevila se postava, podobná člověku. Neměla žádné barvy, připomínala stín či siluetu, jenom s tím rozdílem, že byla třídimenzionální. Byl to tělesný stín, zahalený do ohně paprskometů.

Postava klesla k podlaze a zůstala ležet. Sama už nestřílela. Nebránila se.

Umírala.

A pomalu se stávala neviditelnou. Její obrysy mizely, ale už se nehýbaly.

Iltu cítila, jak myšlenkové impulzy slábnou. Ted' už to nebyla nenávist, co cítila, nýbrž stud a bolest - a pak smrt. Neviditelný protivník byl poražen!

* * *

Major Borovski se z vysílačky dozvěděl, že na ostatních deseti lodích už žádní cizinci nejsou. Jednotlivé lodě byly podle programu převzaty a obsazeny. Několik kilometrů od CÉSARA čekala komanda Pozemšťanů na další rozkazy plukovníka Sukrila.

Ale plukovník Sukril neodpovídal. Zdálo se, že mlčky vyčkává ve velínu, a vypadalo to, že všechna rozhodnutí ponechává na velitech komand.

Majoru Borovskému se s pomocí Iltu podařilo zneškodnit další tři neviditelné nepřátele. Pak myšlenkové impulzy v jejich blízkosti utichly, jako by se neviditelní agenti propadli do hlubin nicoty.

Ve velínu však jednotka seržanta Berlinga vběhla do připravené pasti.

Bering nebyl telepat, nedokázal vnímat myšlenky protivníka. Nic zlého netuše vstoupil se svými lidmi do velínu a obsadil jej. Jeho spojař usedl do spojové centrály a navázal kontakt s CÉSAREM. Nedostal však odpověď.

Bering rozdělil své muže tak, aby mohli odvrátit případný útok. Udělal však chybu, že počítal pouze s jedním útočníkem.

Když pak smrtící bleděmodré paprsky vyšlehly ze tří stran, octli se v pasti.

Iltu vyskočila majoru Borovskému z náruče, když zachytila myšlenkové impulzy mužů, kteří se octli v nouzi. Rychle se zorientovala a zvolala: „Ve velínu - nejvyšší nebezpečí! Skáču napřed. Pojd'te za mnou. "

Pak zmizela.

Borovski ihned pochopil. Vyřítíl se se svými šesti lidmi do nejbližšího antigravového výtahu a o dvě minuty později byl ve velínu. Na to, co viděl, do konce života nezapomněl.

Tři muži v uniformách speciálních jednotek Země leželi na podlaze. Byli bezpochyby mrtví. Z nicoty velínu šlehalý modré blesky a hledaly další oběti.

„Toho levého!“ zařval major Borovski a mávl na své muže, aby se kryli, a stříleli. O pár vteřin později byl nepřítel viditelný a padl k zemi.

Zneškodnili i druhého, ale třetí beze stopy unikl. Nikdo z Pozemšťanů to nevěděl a nemohl vědět, ale v tu chvíli zmizeli všichni agenti nicoty, jako by poslechli němý rozkaz.

„Zavolejte CÉSARA, “ přikázal Borovski, když dostal hlášení, že všude na lodi utichly boje. „Zdá se, že loď teď už patří nám. “

Pak chvíli neklidně přecházel po velínu a čekal.

„Pane, CÉSAR se nám pořád nehlásí!“

Borovski zvedl obočí.

„Co to má k čertu znamenat? Copak tam usnuli? Pokuste se ještě jednou!“

Iltu zbystřila. Během posledních desítek minut získala značné sebevědomí a pustila se do práce. Gucky byl dobrý učitel.

Pokoušela se najít myšlenky plukovníka Sukrila, ale ve změti impulzů je nenašla. Na vteřinku měla pocit, že má Guckyho, ale pak ho zase ztratila.

Spojař se znovu ozval.

„Žádné spojení, pane. Neodpovídají. “

Iltu řekla: „Mám se skočit podívat, majore?“

Borovski na ni nejistě pohlédl. „A co když se tu zase objeví Neviditelní?“

„Za pár minut jsem zpátky. “

Přikývl.

„Tak dobrá, ale pospěš si! Kdybychom aspoň věděli, kam zmizel Gucky! Už by tady přece měl být!“ Iltu mlčela. Soustředila se a skočila.

Materializovala ve velínu CÉSARA. Plukovník Sukril ležel zhroucen v křesle. Kapitán Henderson také vypadal jako v bezvědomí..., nebo jako mrtvý. Tri další důstojníci leželi na zemi. Dveře do spojové centrály byly otevřené. Spojáři nepracovali.

Iltu se nadechla, vyděšeně zapištěla a odcupitala za Sukrilem. Dýchal ztěžka. Jeho myšlenkové impulzy prozrazovaly sny. Takže - žil.

Iltu nepřemýšlela dlouho. Momentálně tu nic nezmohla a major Borovski čekal na její zprávu. Skočila zpátky na robotskou loď.

Několika slovy vylíčila, co viděla. Major Borovski přemýšlel, a pak se obrátil na spojaře z Beringový skupiny.

„Umíte zacházet s touhle hypervysílačkou?“

„Ano, pane. “

„Tak navažte spojení s Perrym Rhodanem. Ale rychle. Nemáme moc času!“

* * *

Seržant Gork byl vážně smolař.

Když hnán panickým strachem vyskočil do prázdnoty vesmíru, vůbec nepřemýšlel, jak se dostat na palubu CÉSARA. Pro něj bylo nejdůležitější, aby konečně opustil tu zatracenou loď duchů.

Chvíli mu trvalo, než se zorientoval. Pochopitelně, že plul ve vesmíru opačným směrem, mimo CÉSARA, jehož brány se právě otvíraly.

Gork opatrně tasil pistoli a pomocí krátkých dávek přibrzdil svůj let a změnil směr. Tímto způsobem se dostal nad CÉSARA a roj robotských lodí. V helmové vysílačce slyšel spoustu nejrozumnějších rozkazů.

Znovu změnil směr letu, ale paprskomet mu přitom vyklouzl z prstů. Marně po něm hmatal a snažil se jej zachytit. Zůstal beze zbraně a vznášel se přímo nad CÉSAREM.

Po několika minutách však zjistil, že ho umělá gravitace CÉSARA pomalu přitahuje. Uplynulo však ještě půl hodiny, než se nohama dotkl povrchu obří lodi. Opatrně došel až k nejbližší

otevřené bráně a vstoupil.

Hangár, ve kterém se octl, byl prázdný.

Rozhlížel se a pátral aspoň po personálu. Nikde nikoho neviděl. Dveře byly pootevírané, vzduch z vyrovnávacích komor patrně unikl. Vstoupil do nejbližších dveří, zavřel je za sebou a vyrovnal tlak uvnitř. Teprve pak si sundal přilbu. Ještě netušil, co se vlastně stalo.

Na chodbě pak našel první bezvědomé muže.

Byli to muži z hangáru, někteří oblečení ve skafandrech, jiní si jej právě oblékali, když je překvapilo bezvědomí.

Seržant Gork zkoumavě nasál vzduch, ale necítil nic podezřelého. Že by byli omámeni nějakým plynem?

Sklonil se k bezvědomým mužům, aby je vyšetřil, ale pak toho nechal. Bylo jich příliš mnoho, nedokázal by jim pomoci všem.

Brzy pochopil, že na palubě CÉSARA není nikdo, kdo by byl při vědomí. Začal si dělat výčitky... Musel za plukovníkem Sukrilem, musel do velínu!

* * *

Gork položil ruku na signalizační otevírací mechanismus vstupu do velínu a vstup se rozevřel.

Když vstoupil, objevil na zemi nějaké ležící postavy, ale naproti u stolku se cosi hýbalo. Kapitán, který u něj seděl, pomalu zvedl hlavu. Prázdným pohledem sledoval důstojníka u ovládacího panelu. Jeho ruce se pohybovaly velmi unaveně. Rty se mu zachvěly a zvolna říkal:

„Kurz BJ-97-UK... Zbudovat ochranné štíty... Rozletět se... ”

Gork zatnul zuby. Spíš tušil než věděl, že nestojí proti skutečnému člověku. Tam u stolku sice stál kapitán Henderson, ale nebyl to on! Už podle prázdných očí... ! Podle očí duševně nemocného!

Gork si uvědomil, co má dělat. Zasalutoval a odpověděl: „Rozkaz, pane. Nabrat kurz! Mám vzbudit kapitána?”

Nedostal žádnou odpověď, ale plukovník Sukril se pohnul, napřímil se a ohlédl se. Jeho pohled byl stejně prázdný jako Hendersonův. Aniž by si Gorka všimal, připravoval změnu kurzu,

přikázanou... Ano, kdo mu ji přikázal?

Seržant Gork začal tušit, co se děje. Velitel i navigační důstojník byli řízeni cizími bytostmi a jenom proto se probrali ze mdlob. Cizinci je potřebovali, aby pohnuli s CÉZAREM.

Gork věděl, že musí něco udělat! Zatím mu bylo jasné, že s nimi musí hrát jejich hru.

„Vaše rozkazy, pane?" zeptal se v pozoru.

Plukovník Sukril se k němu pomalu otočil a pohlédl na něj mrtvými očima. Stejně pomalu, tiše řekl:

„Jakmile se CÉSAR pohne, zapněte energetické ochranné štíty lodi."

Gork přikývl.

„V pořádku, pane."

Odešel k odpovídajícímu ovládacímu panelu a posadil se. Uvědomoval si, že štíty nesmí aktivovat, anebo musí jejich aktivaci co nejdéle odkládat, protože jinak by bylo zle. Bezmocná posádka by pak byla vydána neznámému protivníkovi na milost a nemilost.

Sukril počkal, až mu Henderson sdělí souřadnice nového kurzu, pak jej nastavil a loď zrychlila. Robotské lodě z monitorů mizely, byly stále menší a menší, až je nebylo vůbec vidět.

Gork seděl s rukama na pákách a čekal.

Plukovník se k němu znovu otočil a vypadalo to, že chce tasit zbraň.

Gork sevřel páky a soustředil se.

Sukril se na chvíli uklidnil, ale pak se to opakovalo: zase jako by chtěl tasit zbraň. A díval se přitom na Gorka, pokud se tomu jeho prázdnému pohledu tak dalo říkat.

Gork pochopil a zapnul energetický štít CÉSARA. Zoufale zíral na monitor, na kterém se objevila cílová mlhovina: letěli přímo opačným směrem, než ležela Země.

Byl tohle sektor BJ-97-UK?

* * *

Gucky skočil nejdříve do několika menších robotských lodí, ale v žádné nezaregistroval Neviditelné. Když se ujistil, že tam jeho

pomoci není zapotřebí, skočil zpátky k Iltě.

„Tady už žádní nejsou, Gucky, " vyčerpaně zapištěla myšobka. Znovu seděla na paži Borovského. „Zahnali jsme je a pár jsme jich zabili. "

Major nezapomněl zdůraznit, že bez pomoci statečné Ilty by to nezvládli. Přitom ji hladil.

„Máme tři ztráty, " uzavřel informaci major. „Tři muži jsou mrtví. Loď je bez nepřátel. Iltu už žádné necítí. "

„Já taky ne, " potvrdil Gucky a vysvětlil majorovi, jak vysvobodil Germu. „Jsou teď naproti v CÉSAROVÍ, " řekl. „Mimořádně, na CÉSARU není všechno v pořádku. "

Major Borovski přikývl. „Iltu našla posádku velínu v bezvědomí. Byls tam taky?"

„Jo, ale nezdržel jsem se. " Pak Gucky ukázal na ovládací panel robotské lodi. „Poletí tahle kocábka? Zvládnete to?"

Borovski si přivolal důstojníky.

„Obsad'te stanoviště! Zapněte monitory, vyzkoušejte pohony. Prosím, pospěšte si. "

Trvalo jen dvě minuty, než se rozzářily monitory. Hluboko v nitru lodi zaduněly agregáty. Od spojařů kdosi křikl: „Máme spojem s IRONDUKE, pane. Administrátor!"

Borovski vyskočil a utíkal ke spojařům. Gucky ho rozvážně následoval a přitom pozoroval monitory. Trhlo to s ním, když viděl, jak na CÉSARU přistává osamělá postava ve skafandru a jak potom vstupuje do lodi. Soustředil se a zjistil, že jde o Gorka. Pustil ho z hlavy a soustředil se na palubu CÉSARA. Nezachytil tam však žádné další myšlenkové impulzy.

Vedle v místnosti major Borovski klidným hlasem podával hlášení Rhodanovi.

Gucky znovu pohlédl na CÉSARA a vyděsil se: loď se pohnula! Nabírala rychlost a během vteřin se z ní stala tečka na černé obloze!

Myšob se vrhl před monitor hyperkomu a skočil Borovskému do řeči: „Perry - unesli CÉSARA! Neviditelný! Pokusím se je dohnat! Pomoz nám!" a jedním rázem si zaklapl a utěšnil příblu.

Když materializoval, stalo se to ve volném vesmíru.

Potřeboval se soustředit na Gorkovy myšlenky, ale nenašel je.

Byly uzavřeny pod energetickým štítem.

Pak deset metrů od něj vyvstala z prostoru postavička.

Iltu!

„Ruplo ti v bedně?" zvolal Gucky.

„Šla jsem za tebou, třeba mě budeš potřebovat. "

Gucky zalapal po dechu.

„Potřebovat... ? Když sám nevím, co mám udělat?"

„No tak..., ale... Proč neskočíme do CÉSARA?"

Gucky se rozzlobil.

„Kam chceš skočit, když nemáš zaměření? Celou dobu se pokouším najít Gorka, ale ten na nic nemyslí! Musí však na tý lodi bejt! Kde je Gork, tam je CÉSAR!"

Iltu se měkce usmála.

„Gork je ve velínu CÉSARA a mluví se Sukrilem, ale Sukril nevyzařuje žádné myšlenky. Nedokážu zachytit jeho slova. "

„Ty máš Gorka?" zíral Gucky. „Počkej, přijdu. Pak skočíš a vezmeš mě s sebou. "

Gucky věděl, že nemá význam, aby dál zaměřoval sám. Na Iltu se spolehl. Bylo to tak rychlejší.

Krátká transice a vznášel se vedle ní. Pevně ji chytil za packu.

„Skoč! "řekl jen.

Skočila.

CÉSAR byl mezitím dále než sto tisíc kilometrů, ale s Guckyho podporou to Iltu zvládla.

* * *

Materializovali ve velínu.

Gucky okamžitě obhlédl situaci. Nebylo to poprvé, kdy byli lidé převzati mimozemšťany. Seržant Gork právě aktivoval ochranný štít lodi. Dělal to bez toho, že by si všiml myšobů, a dělal to ne z vlastní vůle. Musel to udělat, aby neprozradil svou ještě nepodřízenou psychiku.

Dlouho vyčkával - naštěstí dostatečně dlouho.

Gucky Iltu nepouštěl. Teleportoval do hangáru, kde měl být Germa. Iltu šla s ním. Teprve v hangáru ji pustil.

Gazela stála pořád ještě na stejném místě. Hangár se mezitím automaticky zaplnil vzduchem. Kolem člunu vyvstal energetický štít.

Gucky zamával a štít zmizel.

O pár vteřin později byli on i Iltu na palubě a s radostí i úlevou se pozdravili s Germou.

„Měl jsem vážně strach, " přiznal poručík. „Co se stalo? Kde všichni jsou? Já už jsem chtěl opustit Gazelu, abych se ohlásil veliteli. Myslel jsem si, že je všechno v pořádku. Ale pak zas přišel ten zvláštní strach. Jako by mě něco varovalo. "

„Dobře, že posloucháš svoje podvědomí, " řekl s úlevou Gucky. „Vedlo by se ti špatně, kdybys opustil Gazelu. CÉSAR je v moci Neviditelných. "

Poručík Germa se na Guckyho zahleděl zděšeně.

„Cos to řekl? Neviditelní? Tady na CÉSAROVÍ?"

„Ano, ale jsou opatrní. Ještě jsem nevycítil jejich impulsy. Pravděpodobně umějí zastínit své myšlenky. "

„A posádka? Ta je... ?"

„Není mrtvá, jenom- omráčená. Někteří důstojníci a velitel jsou při vědomí, ale pod vlivem Neviditelných. Odstartovali s CÉSAREM a unášejí ho. "

„Jak je to možné?" divil se Germa. „A co budeme dělat?"

„Ani na jednu z otázek nedokážu odpovědět, " odvětil Gucky, který si mezitím sundal přilbu, stejně jako Iltu. „Robotské lodě jsou v pořádku. Rhodan o všem ví. Přiletí a vyzvedne si nás. Kdybych aspoň věděl, jak teď zastavit CÉSARA. Už asi brzy dospěje k rychlosti světla. Pokud se nám nepodaří dostat se k vysílačkám, nikdo nás nezaměří a nenajde. "

„A co naše přístroje na palubě Gazely?"

Gucky překvapeně přikývl.

„Jistě, na ty jsem nepomyslel. Ale - chybí nám dobrá vnější anténa. Bez ní nás nelze zaměřit. "

I tady si Germa věděl rady.

„Spojíme vysílačku s vnějším povrchem CÉSARA, to bude vynikající anténa... "

„Gucky!" vykřikla Iltu. „Chytám Gorkovy myšlenky. Přemýšlí jak zneškodnit Sukrila s Hendersonem a přitom je nezranit. "

„Ten chlapec není hloupej, " uznale zamumlal Gucky, ale pak ještě dodal: „Jak si to představuje?"

Následoval litin příklad a vyhledal Gorkovy myšlenky, aby mohl Germovi vysvětlit: „Chce Hendersona a Sukrila omráčit a pak vrátit CÉSARA zpět. Myslím, že dělá chybu. Máme na palubě Neviditelný... Hm, ještě něco, Germa: máš zbraně? Ruční paprskomet?"

„Jistě, celou skříň. Přece bys nechtěl..."

„Co jinýho? Jinak je nedostaneme!"

Seržant Brado přišel do velínu Gazely a hlásil, že anténu upravili. A Gucky rozhodl, ať se mezitím spojí s IRONDUKE a on že půjde s litou do velínu CÉSARA.

* * *

Plukovník Sukril se pomalu otáčel a Gucky se zděsil, když spatřil jeho mrtvé oči. Byl to pohled zombie, živé mrtvolky. Plukovník pozvedl ruku se zbraní a namířil na Guckyho.

Myšob nasadil telekinetické síly. Jeho mozkové proudy opatrně sáhly po pistoli a vytrhly ji veliteli z prstů. Když dopadla na podlahu, Gork se prudce ohlédl. Překvapeně zíral na myšoby. Zdálo se, že nevěří vlastním očím.

„Jo, jsme to my, Gorku. Zůstaňte sedět a vypněte ochranné štít! Hej, Sukrile, slyšíš mě?"

Velitel na Guckyho chvíli tupě zíral. Nic nenaznačovalo, že by mu rozuměl. Pak mu hlava padla na stůl. Ztratil vědomí. Ve stejnou vteřinu omdlel i kapitán Henderson.

„Gucky... ! Štít! Nejde ho vypnout!"

Gucky se otočil a pak přikývl.

„No jasně, je zablokovánej... Hele, já teleportuju do strojovny štítu a vy zatím s Iltu skočte pro nějaký injekce na ošetřovnu a pokuste se probrat velitele!"

* * *

Povzbuzující injekci nejdříve vyzkoušeli na jednom z

omráčených ošetřovatelů.

„Co... co se stalo? Udělalo se mi špatně... ”

„Jak se cítíte?”

„Líp, díky. Je to lepší... ”

O půl hodiny později byl na nohou celý tým ošetřovny a dal se do práce. Rozdělili se do skupin a rozešli se s léky po lodi probouzet posádku. Nikdo jim nepřekážel, nikdo je přitom nerušil. Neviditelní nedělali žádné problémy.

Iltu s Gorkém se vrátili do velínu a probudili velitele Sukrila, Hendersona a zbývající důstojníky. O dvě minuty později se přiřítíl i první důstojník major Brokov.

Jak se zdálo, akce se podařila a CÉSAR byl zachráněn. Jenže šlo o hrozný omyl.

Když plukovník Sukril nařídil změnu kurzu, loď nereagovala. Jako by byly všechny ovladače zablokovány. Se stále rostoucí rychlostí se CÉSAR řítíl směrem ke vzdálené mlhovině.

Pohled na měřicí přístroje je přesvědčil, že letí už desetitisícinásobkem rychlosti světla...

Mléčná dráha za nimi se sice ještě neměnila, ale bylo jen otázkou času, kdy se tak stane.

Plukovník Sukril se ohlédl a podíval se na Iltu.

„Poslouchejte, poručíku Gucku... ”

„Já jsem Iltu, veliteli!”

Plukovník se zamračil.

„Kdo se ve vás má vyznat, ksakru! Tak dobře, kde je tvůj přítel Guck?”

„Pokouší se buď najít zablokování, anebo sám zablokovat pohon lodi. ”

Sukril zmodral.

„Cože to dělá? Chce zastavit pohon? Přeskočilo mu?”

Iltu však měla dostatek sebevědomí.

Jednak věděla, že bez ní a bez Guckyho by tahle loď i s velitelem dopadla katastrofálně, a pak také věděla, co Gucky dělá a proč.

„Nepřeskočilo mu! Copak vy snad máte lepší nápad? Jak by nás Rhodan asi tak dohnal, kdyby nám pořád narůstala rychlost?”

Do Sukrilovy tváře se pomalu vracela původní barva.

„Cože... Rhodan?" zalupal po dechu.

Iltu triumfálně přitakala.

„Jo, kdo jiný? Dal jste mu vědět?"

Sukril se otočil zpátky k ovládacímu panelu. „Vědět jsem mu dal, ale nezná naši momentální pozici. Hej, spojová centrálo, co je s vysílačkou?"

„Jen klid, " poznamenala Iltu. „Jak chcete vysílat, když nemůžete vypnout ochranný štít?"

Sukril na ni chvíli hleděl, pak zakroutil hlavou a řekl: „Nezlob se na mě, Ilto, že jsem tě podcenil, ale je opravdu správné, aby Gucky zablokoval pohon, absorbční pole a ochranný štít? Budeme pak bez ochrany. "

„Nepřítel nás neohrožuje zvenčí, ale zevnitř. Počkejte, myslím, že Gucky vystopoval ten blok. No, už to nebude dlouho trvat. "

Trvalo to pak pořád ještě celé dvě hodiny, a pak se ve zlomku vteřiny CÉSAR vrátil z poloprostoru do normálního Einsteinova prostoru. Obrovský šok z přibrzdění se nijak neprojevil, protože absorbéry vypnuty nebyly.

Zároveň se Gucky vynořil ve velínu. Vypadal vyčerpaně a unaveně, ani se nestaral o přítomné, nýbrž nejdříve ze všeho odcupital k pohovce a vyskočil na ni. Rozplácl se tam a zavřel oči.

Plukovník Sukril nevěřil vlastním očím.

„Poručíku Gucku! Směli bychom se prosím dozvědět, kde jste celou dobu trčel? Co je s pohonem?"

Gucky ani neotevřel oči.

„Zeptej se Iltu, ta všechno ví. Dobrou noc!"

Sukril se na poslední chvíli přece jen ovládl, ale ruce se mu roztráslly.

„Chci to hlášení od vás, poručíku Gucku!"

Nato Gucky otevřel oči, zahledl se na velitele a poslušně sklouzl z pohovky. Odpochoval před něj a zasalutoval.

„Pohon vyřazen z provozu, pane! Ochranný štít a absorbér vyřazen z provozu, pane! A jestli mi teď nedáte pokoj a nenecháte mě vyspat, budete místo mě zase spát vy a celá vaše posádka. Dobrou noc, pane!"

Domluvil a odpochoval k pohovce, vyskočil na ni a zavřel oči.

Plukovník se nepohnul. Konečně téměř po deseti minutách napjatého vyčkávání řekl Brokovovi: „Postarejte se, majore, aby Gucky nebyl vyrušován. Mějte zbraně připravené. Iltu, vy nám dáte vědět, kdyby Neviditelní znovu zaútočili. Nemůžeme dělat nic než čekat na Rhodana... "

„Pozor!" ozval se v tu chvíli Gucky. „Dva vstupují do velínu. No tak, na co čekáte? Střílejte po nich, střílejte!"

* * *

Poručík Germa se ujišťoval.

„Co říkáte, Brado? Žádné spojení?"

„Je mi líto, pane. Žádné. Ovšem je taky možné, že zaměřovači signál proniká dál, takže CÉSARA lze zaměřit. Ale anténa je příliš slabá, nemůže přijmout žádná případná vysílání. "

„Ale mohli by nás slyšet?"

„To je vcelku možné, pane. "

Germa si s úlevou oddechl.

„Víc toho ani nechceme. Snad to vyjde teď, když CÉSAR nemá žádný energetický štít. Pokuste se, Brado. "

Personál hangáru se mezitím vrátil. Muži se rozdělili s připravenými zbraněmi v rukou a čekali na protivníka. Ten však nepřišel.

Protože útočil ve velínu.

* * *

Gucky už zase vyskočil z křesla.

„Támhle - vedle vchodu!"

Sedm nebo osm energetických paprsků se křížilo na udaném místě. Stínové obrysy protivníka se objevovaly, klesaly k podlaze - a znovu mizely.

„Iltu! Zůstaň tady. Já se postarám o obranu. Na každé pád se budeme pokoušet udržet velín ve své moci!"

Iltu převzala Guckyho úkol a hlásila mužům ve velínu příchod protivníka. Systém se osvědčoval. Více než sedm tajuplných cizinců

bylo v krátké době zneškodněno.

Protivník proto změnil taktiku a nyní už přicházelo pět nebo šest Neviditelných najednou. Kromě toho přestali používat modré zbraňové paprsky. Z nicoty najednou šlehalo oranžové paprsky.

Jeden z nich zasáhl kapitána Hendersona.

Nevzňal se, nerozpadl se na prach, jednoduše zůstal v pozici, ve které byl, strnul a jakoby zkameněl.

Sukril překvapeně vyjekl, ale i jeho pak zasáhl paprsek nepřítele.

Iltu varovně vykřikla a skočila. Držela nyní v obou rukou energetickou pistoli. Věděla přesně, kde stojí nejbližší Neviditelný. Obě její pistole vystřelily naráz a na maximum. Zasáhla jednoho protivníka, pak druhého, ale třetí už byl rychlejší.

Zasáhl ji.

* * *

Gucky se na lodi vyděsil k smrti, když náhle ztichly litiny myšlenkové impulzy. Věděl, co se ve velínu stalo, avšak doufal, že si důstojníci a jeho přítelkyně s protivníkem poradí.

Ted' Iltu odpadla.

Aniž by přemýšlel, teleportoval do velínu, okamžitě ulovil nejbližšího Neviditelného, vytrhl jednomu z důstojníků zbraň a vzal protivníka pod palbu.

Zatímco spokojeně sledoval, jak nepřítel mizí, uprostřed velínu materializoval člověk. Měl na sobě bojový oblek a v ruce svíral těžký paprskomet. Při pohledu na Guckyho a důstojníky kolem mu ruce poklesly.

Byl to Ras Čubaj, africký teleporter.

Gucky překvapeně zvolal: „Rasi? Ty! Myslel jsem, že jsi na IRONDUKE?”

„To taky ano, " odpověděl Ras a rozhlížel se. „Co je s velitelem?”

„Vy už jste tady?”

Ras přikývl.

„IRONDUKE stojí vedle CÉSARA. "

Gucky padl do křesla.

„Byl nejvyšší čas. Už nevím, co bych si s těma Neviditelnejma sám počal. " Hned zase vyskočil a sklonil se nad Iltu: „Probouzí se. Žije! Už se pohybuje. " Oddechl si a začal se hlasitě smát. „Jenom přechodný paralyzování. No, i Sukril se už hejbe. A Henderson... "

A pak se otevřely dveře do velínu.

* * *

Vstoupil Perry Rhodan.

„Gucky, byli to opravdu Neviditelní z Barkonu?"

„Jo, Perry. "

„Takže nás už zase našli, " zamumlal Rhodan. „Bál jsem se toho už delší dobu... "

„Pane! Zaměření cizí lodi!" ozval se muž od zaměřovačů. „Podívejte se sám! Má podobu torpéda!"

Rhodan se jedním skokem octl před monitory.

„To je loď Neviditelných. Podoba souhlasí... " Obrátil se na Sukrila, který chtěl právě podat hlášení: „Připravte CÉSARA k boji! Ale rychle!!"

Sukril skočil do svého křesla a dal se do práce. Chrlil ze sebe rozkaz za rozkazem.

Rhodan se obrátil na Guckyho.

„Vypnul jsi Kalupovo pole?"

„Jo. Jinak to nešlo. "

„Dobře, opravíme to. Vyměníme agregát. Mám s sebou techniky i stroje... Neviditelní nám prchají. Musíme jim v útěku zabránit... Plukovníku Sukrile, Zahajte palbu. Pospěšte si, každá vteřina je drahá!"

CÉSAR zahájil palbu ze všech svých děl. Paprsky zaplavovaly obrysy neznámé lodi a zviditelňovaly ji. V jednom místě se soustředilo pět paprsků, prolomilo slabý ochranný štít a způsobilo zářivou detonaci.

Muži na palubě lodi Pozemšťanů mimoděk zavřeli oči, a když je opět otevřeli, místo lodi nepřítele se vesmírem vznášelo plynové mračno...

„Jejich myšlenkový impulzy ztichly, Perry, cítím to, " hlesl

Gucky.

* * *

Důstojníci stáli ve velínu kolem nového, speciálního, takzvaného zpětného infrazaměřovače. Rhodan se držel v pozadí a přijímal plukovníkovo a Germovo hlášení.

„Už to mám!“ nadšeně zvolal jeden z techniků. „Už jsem se dostal o dvě hodiny zpátky, pane!“

Na monitoru se objevily stínové postavy, které se rychle pohybovaly sem a tam. Byl to v podstatě záznam minulosti. To, co muži ve velínu nyní viděli, bylo dvě hodiny staré. Neviditelní nyní vyzařovali viditelné teplo, které dodatečně zprostředkovávalo pohled na ně.

„Vypadají jako lidé, “ zabručel plukovník Sukril.

„A pořizují si videozáznamy téhle lodi, “ dodal Rhodan. „Doufám, že jejich záznamy byly zničeny společně s jejich lodí. “ Pak se obrátil na jednoho z techniků: „Buďte tak laskav a prohlédněte stejným způsobem stroje. Chci vědět, co tam dělali. “

Pak se obrátil ke svým lidem a poděkoval jim za práci. Pohládl Iltu i Guckyho. IRONDUKE, CÉSAR i trofejní robotské lodě mohly odletět k Zemi.

Neviditelní zůstali nadále tajemnými protivníky. Vědělo se, jak se dají zneškodnit, tušilo se, ve které mlhovině možná leží jejich domov, ale to bylo zatím všechno.

Nevědělo se totiž, co vlastně chtějí.

Odpověď mohla přinést jen budoucnost.

Nebo už další den?

MYŠOBOVO ZPRAVODAJSTVÍ

VÁŽENÍ PŘÁTELE PERRYHO RHODANA!

Nečekal jsem, že se to stane tak brzy, ale už je to tady - byl jsem nazván lhářem! Já, který jsem v životě nepronesl jediné křivé slovo! (No dobrá, máte pravdu, tu a tam jsem něco trochu přehnal, nebyly to však lži, ale nadsázka, podaná navíc s humorem a nenapodobitelným myšobím půvabem. A i k té jsem se uchyloval jen tehdy, pokud bylo třeba odpovídat na Bullyho infamní invektivy.) Neumím prý počítat, když jsem při našem posledním setkání uvedl, že by bylo třeba vydávat sešity Perryho Rhodana denně skoro šest let, než bychom se dostali k příběhům, které s Perrym prožíváme dnes. Prý by se to dalo docela pohodlně stihnout do roku 2002 vašeho letopočtu!

A potom mi řekněte, kdo tady neumí počítat...

Za pět let - pokud by bylo opravdu technicky možné vydávat jeden sešit denně - vyjde dalších 260 svazků, a jací byste potom byli? Raději mi věřte, že způsob, který jsem vynalezl, je tím nejlepším možným řešením.

Proto znovu opakuji pro ty, kteří to možná ještě nevědí (protože nám tu a tam píšete, že jste některý ze sešitů nesehnali) -od ledna 1998 začne kromě této edice vycházet i další, už mnohem současnější, odehrávající se z vašeho hlediska „dnes“. Nebudu vás mást daty, která by vám nic neříkala; možná ještě ani netušíte, že ve vzdálené budoucnosti dojde ke změně vašeho letopočtu; řeknu to tak jednoduše, jak je to jen možné. Nová řada začne l 800. číslem vycházejícího seriálu.

Vy Pozemšťané máte jedno rčení, které prý vzniklo už dávno, ale dnes se mi zdá platnější než kdy dříve: všechno další je ve hvězdách. Nelze s tím než souhlasit - a pozvat vás tam na procházku.

Váš přítel Gucky,

myšob a poručík Sluneční flotily.